

ΕΚΚΛΗΣΙΑ @ ΚΟΡΟΝΟΪΟΣ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΙΣ @ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

«**Ποιμένες πολλοί διέφθειραν τὸν ἀμπελῶνα μου, ἐμίαναν τὴν μερίδα μου**» (Ιερμ. 12,10).

Εἰσαγωγή.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας, χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὶς πιὸ ἀντιφατικές διαθέσεις. Ἀπαισιοδοξία καὶ ἐλπίδα, ἀπελπισία καὶ προσδοκία συγκρούονται μέσα του σὲ μιὰ ἀγωνιώδη καὶ ἀγχώδη ἀναζήτησι τῆς πορείας του. Ζῶντας στὴν ἐποχὴ τῆς συγχύσεως καὶ τῶν πειραματισμῶν, ἀπομακρυσμένος ἀπὸ τὸν Θεὸ, καὶ ἀπὸ τὶς διαχρονικὲς ἀξίες καὶ ἀρχὲς τῆς ζωῆς, ἀγωνίζεται, τώρα νὰ διώξει ἀπὸ τὴν ζωὴ του καὶ τὸν Θεάνθρωπον Χριστὸν, καὶ νὰ ἀντικαταστήσει τὸν ἄνθρωπον - Χριστιανὸν μὲ ἕναν ἄοσμον καὶ ἄγευστον κομπολόγιον, χωρὶς ρίζες, χωρὶς πίστι, χωρὶς παράδοσι, καὶ χωρὶς θεμέλια. Νὰ ἀντικαταστήσει τὴν πίστι στὸ Χριστὸ μὲ τὴν πίστι στὸν "ὑπερ-ἄνθρωπο" τοῦ Νίτσε, τὸν ἄνθρωπο τῆς ἀθεΐας, τῆς τεχνολογίας καὶ τῆς κοσμικῆς γνώσεως. Ἔτσι ὁ λεγόμενος ἀθεϊσμός, πού ξεκινάει ἀπὸ τὸν 16ον αἰ. καὶ μετὰ, ἔλαβε σήμερα μιὰ πιὸ συγκεκριμένη μορφή: Ἡ ἄθεη Δύσι τοῦ Καρλομάγνου, πέταξε τὸ προσωπεῖο της, τὴν μάσκα, πού φοροῦσε καὶ μᾶς δείχνει τὸ ἀληθινὸ της "πρόσωπο", πού εἶναι ὁ ἀντι-χριστιανισμός.

Ἡ ἀνθρωπότητα, σήμερα ἀντιμετωπίζει μιὰ ἀπὸ τὶς σοβαρότερες καὶ πιὸ περίπλοκες κρίσεις στὴν ἱστορία της. **Μὲ ἀφορμὴ** τὴν μετάδοσι τοῦ λεγομένου κορωνοϊοῦ, ἀναδύεται μέσα ἀπὸ τὴν ἀντιχριστιανικὴ ἄβυσσο τῆς ἀνθρωπότητος, ἕνα διαμονικὸ πνεῦμα αὐτοκαταστροφῆς. Δημιουργεῖται μιὰ ἀλυσίδα προβλημάτων πρωτογνώρων γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ κορωνοϊὸς δὲν εἶναι ἕνα πρόβλημα μόνο ὑγειονομικὸ, εἶναι καὶ αὐτὸ, ἀλλὰ ὄχι μόνο αὐτὸ, εἶναι ἕνα πρόβλημα κυρίως ἐσχατολογικὸ. Λαμβάνει πολλὰ διαστάσεις, κοινωνικὲς, οἰκονομικὲς ἀνθρωπιστικὲς, γεωπολιτικὲς, ψυχολογικὲς, καὶ κρύβονται πίσω πολλὰ σκοπιμότητες. Ἐνῶ ξεκίνησε, ὡς πρόβλημα ὑγείας θὰ ἐξελιχθεῖ, καὶ ἐξελίσσεται σὲ πρόβλημα **πίστεως καὶ ὁμολογίας**. Κανένας ἐπίσημος φορέας, μέχρι σήμερα, δὲν μπορεῖ νὰ διατυπώσει κάτι ἀξιόπιστο καὶ σοβαρὸ, ἀντικειμενικὸ καὶ ἀληθινὸ, περὶ τοῦ τι ἀκριβῶς κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα... πού λέγεται κορωνοϊὸς καὶ τι ἐπιδιώκεται κάτω ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι αὐτῆ. Ἐνα εἶναι γεγονὸς, ἀνεξάρτητα μὲ τὴν στάσι, τοῦ τι πιστεύει ἢ τί νομίζει ὁ καθένας, ὅτι αὐτὸ πού συμβαίνει στὸν πλανήτη γῆ, εἶναι κάτι πρωτόγνωρο καὶ ἀπὸ δῶ καὶ στὸ ἐξῆς θὰ βιώνουμε συνεχῶς νέες τέτοιες κρίσεις "κορωνοϊοῦ", μὲ ποικιλόμερφες ἀπειλές, καὶ σὲ πολλὰ ἐπίπεδα.

Μὲ ἀφορμὴ, λοιπὸν τὸν κορωνοϊὸ, ἦρθαν ἐπίσης στὴν ἐπιφάνεια καὶ πολλὰ χρονίζουσες πληγὲς πού ὑπῆρχαν σὲ πολλὰ θεσμικὰ ἐπίπεδα τῆς κοινωνίας, ὅπως π.χ στὴν πολιτικὴ, στὴν δικαιοσύνη, στὴν παιδεία, στὴν ἐπιστήμη, στὴν ἰατρικὴ, στὸν ἐπιστημονικὸ καὶ ἀκαδημαϊκὸ χῶρο, στὸν καλλιτεχνικὸ κόσμον, στὴν οἰκογένεια κλπ, καθὼς καὶ στὸν **θεσμὸ τῆς Ἐκκλησίας**. Παρατηρήθηκε, ὅτι καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα μέχρι καὶ σήμερα, πολλοὶ λίγοι φορεῖς στάθηκαν δίπλα στὸν ἀπλὸ ἄνθρωπο, στὸν λαὸ, καὶ ἐνδιαφέρθηκαν γιὰ τὴν ὅλη ψυχροσωματικὴ του διαβίωσι.

Ἰδιαιτέρως, ὅμως ἀπασχόλησε πολὺ τὴν ἐπικαιρότητα, **τὸ θέμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ μυστήριά της**. Αὐτὸ θὰ μᾶς ἀπασχολήσει καὶ ἐμᾶς ἐδῶ κυρίως τὸ θέμα τῆς Ἐκκλησίας, τὶ εἶναι

Ἐκκλησία; Διότι οἱ πιστοὶ ἄνθρωποι διεπίστωσαν ἕνα τελείως διαφορετικὸ πρόσωπο, ἀπὸ αὐτὸ ποὺ πίστευαν, ὡς τώρα, γιὰ τὴν Ἐκκλησία.

Ἐπὶ ἄρχουν πολλὰ ἐρωτήματα, τὰ ὁποῖα ἐδῶ καὶ πολλὲς δεκαετίες μᾶς προβληματίζουν ὅλους μας, πολὺ σοβαρά. Προβλήματα, τὰ ὁποῖα χρονίζουν, καὶ χρῆζουν ἀπαντήσεως, ἐκ μέρους τῆς λεγομένης Διοικούσης Ἐκκλησίας. Τὸ ἐρώτημα γιὰ ἐμᾶς εἶναι σωτηριολογικὸ, θεολογικὸ, ποῖα εἶναι ἡ φύσις, καὶ ἡ ἀποστολὴ τῆς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας, καὶ τί ἔχει νὰ προσφέρει, σήμερα μέσα σ' ἕναν κόσμον ποὺ ζεῖ σὲ μιὰ ἐντελῶς νέα ἐποχὴ, νέα πραγματικότητα, σὲ ἕναν κόσμον παγκοσμιοποιημένο, καὶ μὲ τόσες προκλήσεις; Καὶ πιὸ συγκεκριμένα:

- 1) Τὶ σημαίνει Ἐκκλησία;
- 2) Ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία καὶ ὁ μολυσμὸς ἐκ τῆς αἰρέσεως.
- 3) Τὸ κλείσιμο τῶν ναῶν.
- 4) Οἰκουμενισμὸς καὶ Παγκοσμιοποίησι.
- 5) Ὁ κορονοϊὸς μολύνει τὰ θεία Μυστήρια!
- 6) Ἡ Ὁρθόδοξη Πατερικὴ διδασκαλία περὶ τῆς Θείας Κοινωνίας.
- 7) «Ποιμένες πολλοὶ διέφθειραν τὸν ἀμπελῶνα μου»
- 8) Ποῖοι εἶναι ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Ἐκκλησίας.
- 9) Ὅταν ἡ Ἐκκλησία γίνεται ὄργανο τῆς πολιτικῆς.

Φυσικὰ δὲν εἶναι δυνατόν κανεὶς μέσα σὲ λίγες σελίδες νὰ ἀναπτύξει τόσα πολλὰ καὶ κρίσιμα θέματα, τὰ ὁποῖα, καὶ ἀπὸ μόνα τους θὰ χρειάζονταν ὀλόκληρα βιβλία γιὰ νὰ ἀναπτυχθοῦν. Ἐδῶ θὰ γίνει μόνο μία μικρὴ προσπάθεια, μιὰ νύξι, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, νὰ προσεγγίσουμε λίγο, καὶ νὰ παρουσιάσουμε, τὰ θέματα αὐτὰ, μὲ ἀφορμὴ τὴν κρίσι τοῦ κορονοϊοῦ σὲ σχέση μὲ τὴν Ἐκκλησία. Δὲν θὰ ποῦμε τίποτε ἰδικὸ μας ἀλλὰ ὅ,τι μᾶς διδάσκουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

1) Τὶ σημαίνει Ἐκκλησία

Ἐκκλησία εἶναι «τὸ μυστήριον τὸ ἀποκεκρυμμένον ἀπὸ τῶν αἰώνων καὶ ἀπὸ τῶν γενεῶν, νυνὶ δὲ ἐφανερώθη τοῖς ἀγίοις». (βλ. Κολοσ. Α', 26). Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ μυστήριον τῶν μυστηρίων, ἢ « προαιώνιος βουλή » τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖο ἦταν ἀποκεκρυμμένον διὰ μέσῳ τῶν αἰώνων καὶ τῶν γενεῶν καὶ ἐφανερώθη μὲ τὴν ἔνσαρκον οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ Λόγου, τὴν ἐνανθρώπησι τοῦ Κυρίου, γεννηθεὶς ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Θεοτόκου, καὶ ἐφανερώθη στὸν κόσμον. Ἀλλὰ καὶ σήμερα, ἐρμηνεύει ὁ ἅγιος Νικόδημος « Πλὴν καὶ τώρα δὲν ἐφανερώθη εἰς ὅλους, ἀλλὰ εἰς τοὺς ἀγίους ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ, ὥστε καὶ τώρα ἀκόμη κεκρυμμένον εἶναι τὸ μυστήριον αὐτὸ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τοὺς μὴ ὄντας ἀγίους » (βλ. Ἁγίου Νικοδήμου ἐρμηνεῖα πρὸς Κολασσαεῖς, σ. 657, ἔκδ. Ὁρθοδόξου Κυψέλης).

Ἐνας μεγάλος πατήρ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης, ὁ ὁποῖος ἐζήση τὸν 4ον αἰ. καὶ εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ ἀξιόλογες πατερικὲς μορφές τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Μοναχισμοῦ, μᾶς δίνει ἕναν ὀρισμὸ περὶ Ἐκκλησίας:

«Τί ἐστὶν Ἐκκλησία; Ὅτι γὰρ τὸ ἄθροισμα τῶν ἀγίων τὸ ἐξ ὀρθῆς πίστεως καὶ πολιτείας ἀρίστης συγκεκροτημένον Ἐκκλησία ἐστὶ. Ὅτι ἄλλο ἐστὶν Ἐκκλησία καὶ ἄλλο ἐκκλησιαστικόν (ναὸς), ἢ μὲν γὰρ ἐξ ἀμώμων ψυχῶν συνέστηκε, τὸ δ' ἀπὸ λίθων καὶ ξύλων οἰκοδομεῖται...Ὁὐ γὰρ τοίχων ἔνεκεν, ἀλλὰ ψυχῶν δὲ ἐπεφοίτησεν ὁ τῶν οὐρανῶν Βασιλεὺς...Ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν

ἀποστόλων ὅτε ἡ Ἐκκλησία ἐκόμα (στολίζονταν) μὲν χαρίσμασι πνευματικοῖς, ἔβρουε δὲ πολιτεία λαμπρᾶ ἐκκλησιαστήρια οὐκ ἦν. Ἐπὶ δὲ ἡμῶν τὰ ἐκκλησιαστήρια πλέον τοῦ δέοντος κεκόσμηται, ἢ δ' Ἐκκλησία, ἀλλ' οὐδὲν βούλομαι δυσχερὲς εἰπεῖν, κωμωδεῖται». (ἐπιστολῆ. 246).

Ἐκκλησία, μᾶς λέγει εἶναι, τὸ ἄρθροισμα, τὸ σύνολο, ἡ σύναξις τῶν ἀγίων, δηλαδὴ τῶν Χριστιανῶν, ποὺ ἔχουν ὀρθόδοξη πίστι καὶ ἄριστη πολιτεία. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο συνδέει κυρίως τοὺς Χριστιανούς μεταξύ τους δὲν εἶναι οὔτε ἡ συγγένεια, οὔτε ἡ φιλία, οὔτε ὁ τόπος κλπ, ἀλλὰ πάνω ἀπ' ὅλα εἶναι ἡ Ὀρθόδοξη πίστις. Διακρίνει, ὅτι ἄλλο πρᾶγμα εἶναι ἡ Ἐκκλησία καὶ ἄλλο πρᾶγμα εἶναι τὸ «ἐκκλησιαστήριον», δηλαδὴ τὸ κτήριο, ὁ ναός. Σήμερα οἱ περισσότεροι Χριστιανοὶ ταυτίζουν τὴν ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸ κτήριο, τοὺς λίθους καὶ τὰ ξύλα. Ἡ Ἐκκλησία, ὅμως, μᾶς λέγει ὁ ἅγιος, συνέστηκε καὶ συγκροτεῖται, ὄχι ἀπὸ ξύλα καὶ πέτρες καὶ ἄλλα ὑλικά στολίδια, ἀλλὰ κυρίως, ἀπὸ τὴν ἄμωμες ψυχὲς τῶν Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖες διακρίνονται γιὰ τὴν ὀρθόδοξη πίστι τους καὶ τὴν ἄριστη πολιτεία τοῦ βίου τους. Γιὰ αὐτὲς τὴν ψυχὲς ἐνανθρώπησε ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν καὶ ὄχι γιὰ τοὺς τοίχους τῶν ναῶν. Οἱ Ἀπόστολοι στὴν ἐποχὴ τους, ὅπου ἡ Ἐκκλησία διώκονταν, δὲν εἶχαν ναοὺς ὑλικούς, καὶ περιλάμπρους, λειτουργοῦσαν στὰ σπίτια κρυφὰ καὶ στὴν κατακόμβες, ἀλλὰ εἶχαν καταστήσει τὸν ἑαυτὸ τους καὶ τοὺς πιστοὺς Χριστιανούς, ναοὺς τοῦ Ζῶντος Θεοῦ, μὲ τὴν λαμπρὴ ζωὴ τους, στολισμένη μὲ τὰ πνευματικὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Σήμερα, ὅμως δὲν στολίζουμε τοὺς ναοὺς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ποὺ εἶναι τὰ σώματά μας καὶ οἱ ψυχὲς μας, μὲ τὴν χριστιανικὴ καὶ τὴν εὐαγγελικὴ ἀρετὴ, ἀλλὰ στολίζουμε μόνο τὰ «ἐκκλησιαστήρια», δηλαδὴ τοὺς τοίχους τῶν ναῶν, καὶ μάλιστα περισσότερο ἀπ' ὅ,τι πρέπει. Γι' αὐτὸ, ἂν καὶ μοῦ εἶναι δύσκολο καὶ νὰ τὸ πῶ, (λέγει ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος) ἡ Ἐκκλησία περιγελάται ἀπὸ τοὺς ἀπίστους...

Ἐκκλησία, σημαίνει, πρῶτα ἀπ' ὅλα, ὀρθὴ πίστις, ἡ ὁποία ταυτίζεται μὲ τὴν ἀλήθεια, ποὺ εἶναι ὁ Χριστὸς, « ἐγὼ εἰμι ἡ δόξος καὶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἡ ζωὴ » (ἰω. 1Δ', 6). Μόνο στὴν Ἐκκλησία, ὑπάρχει καὶ «τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ ὁ κόσμος οὐ δύναται λαβεῖν, ὅτι οὐ θεωρεῖ αὐτό, οὐδὲ γινώσκει αὐτό». (ἰω. 1Δ', 17).

Τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, τὸ ὁποῖο ὑπάρχει στὴν Ἐκκλησία, δὲν μπορεῖ ὁ κόσμος νὰ τὸ κατανοήσει, οὔτε νὰ τὸ ἀποκτήσει, διότι ζεῖ μέσα στὴν ἐκκοσμίκευσι, μέσα στὴν ἁμαρτία καὶ στὴν ἡδονή. Σύμφωνα καὶ τὸν ἅγιο Ἀναστάσιο τὸν Σιναΐτη, «**Ὀρθοδοξία ἐστὶν ἡ ἀψευδὴς περὶ Θεοῦ καὶ κτίσεως ὑπόληψις, ἡ ἔννοια περὶ πάντων ἀληθῆς, ἡ δόξα τῶν ὄντων καθάπερ ἐστὶν**». Ἡ ὀρθὴ δόξα περὶ τοῦ Θεοῦ, συνιστᾷ τὴν Ὀρθο-δοξία. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ καὶ ἀψευδὴς γνῶσις περὶ τοῦ Θεοῦ. Στὴν Ὀρθοδοξία ὑπάρχει, ἡ ἀληθινὴ γνῶσις καὶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο, γιὰ τὸν κόσμον, γιὰ τὰ ὄντα, γιὰ τὴν κτίσι, γιὰ ὅλα τὰ πράγματα. Ὀρθόδοξος πίστις, Ἀλήθεια καὶ Ἐκκλησία ταυτίζονται.

Ἐκκλησία καὶ ἱερὰ παράδοσις.

Μετὰ τὴν Ἐνανθρώπησι τοῦ Θεοῦ Λόγου, τὸ ἐκούσιον Πάθος Του, «ἐρχόμενος ὁ Κύριος ἐπὶ τὸ ἐκούσιον πάθος...», τὴν Σταύρωσιν τὴν Ἀνάστασιν καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς Ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ, τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου, καὶ τὸ ἔργο τῆς θείας Οἰκονομίας γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου, τὸ συνεχίζει ἡ Ἐκκλησία. Μέσα στοῦ σώμα τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἐνεργείας καὶ ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ τῶν θείων μυστηρίων ὁ ἄνθρωπος καθαρίζεται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, φωτίζεται καὶ ἀγιάζεται. Μὲ τὴν Ὀρθόδοξη πίστι στὸν Χριστὸ καὶ μὲ τὸ ὀρθόδοξο βάπτισμα, ἐνσωματώνεται ὁ πιστὸς στοῦ σώμα τοῦ Χριστοῦ ποὺ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, «**στῦλος καὶ τὸ ἑδραῖωμα τῆς ἀληθείας**» (Α' Τιμ. Γ', 15).

Αυτή ή συνέχεια του άπολυτρωτικού και σωτηριολογικού έργου του Χριστού, τὸ ὁποῖο συνεχίζει ή Ἐκκλησία διὰ μέσω τῶν αἰώνων, λέγεται Ἱερὰ παράδοσις. Ἡ Ἱερὰ Παράδοσις, εἶναι, ὅλα ὅσα μᾶς παρέδωσαν οἱ Ἀποστόλοι περὶ τῶν «**πεπληροφημένων ἐν ἡμῖν πραγμάτων καθὼς παρέδωσαν ἡμῖν οἱ ἀπ' ἀρχῆς αὐτόπται γενόμενοι τοῦ Λόγου**».(Λουκ. Α', 3). Οἱ Ἀπόστολοι ὡς δοῦλοι και ὑπηρέτες τοῦ Χριστοῦ, και λειτουργοὶ τῶν θείων μυστηρίων, μᾶς παρέδωσαν αὐτὰ πού ἄκουσαν, πού εἶδαν, πού ἐψηλάφησαν με τὰ χέρια τους περὶ τοῦ Λόγου τῆς ζωῆς, «**Ὁ ἦν ἀπ' ἀρχῆς, ὃ ἀκηκόαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἐθεασάμεθα και αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν, περὶ τοῦ Λόγου τῆς ζωῆς...**

Γιατί, μᾶς παρέδωσαν ὅλα αὐτὰ; «**ἵνα και ὑμεῖς κοινωνίαν ἔχητε μεθ' ἡμῶν, και ή κοινωνία δὲ ή ἡμετέρα μετὰ τοῦ Πατρὸς και μετὰ τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ**». (Α' 1ω., 1-5).

Ὅπως οἱ Ἀπόστολοι εἶχαν κοινωνία με τὸν Χριστό, ἔτσι και ἐμεῖς πρῶτα πρέπει νὰ ἀποκτήσουμε κοινωνία με τοὺς Ἀποστόλους « **κοινωνίαν ἔχητε μεθ' ἡμῶν**», και ἀφοῦ ἀποκτήσουμε αὐτή τὴν κοινωνία, τότε θὰ ἀποκτήσουμε και τὴν κοινωνία με τὸν Υἱὸν και τὸν Πατέρα, τὸν Θεόν. Αὐτὸ εἶναι ή ἱερὰ παράδοσις. Βλέπουμε, ὅτι **παράδοσις δὲν εἶναι ή τήρησις, μόνον τῶν τύπων, ἀλλὰ συνδέεται ἄμεσα και με τὴν ἐκκλησιαστική κοινωνία, πού εἶναι κοινωνία πίστεως και κοινωνία μυστηρίων**. Αὐτὸ εἶναι και τὸ νόημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας, τὸ ὁποῖο ἐκφράζει και τὴν ἐνότητα τῆς κοινῆς πίστεως. Γι' αὐτὸ εὐχεται και ὁ λειτουργός, μετὰ τὸν καθγιασμο τῶν μυστηρίων, για αὐτὴν τὴν « τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως και τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος αἰτησάμενοι...». Ἡ μυστηριακή κοινωνία μεταξύ μας συνιστᾶ και τὴν ἔνταξί μας μέσα στο σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή πού ἀνήκουμε. Αὐτὸ σημαίνει και Ἐκκλησία. Ἐκκλησία σημαίνει κοινωνία και ἔνωσις με τὸν Θεὸ διὰ μέσω τῆς ὀρθῆς και ὑγειοῦς πίστεως στον Χριστὸ διὰ τῶν θείων μυστηρίων. Αὐτὸ, σήμερα για πολλοὺς παραμένει ἀκατανόητο...

Ἐκκλησία και Χριστιανική πίστις, λοιπὸν δὲν εἶναι κάποια ἀφηρημένη προσωπική ἀντίληψις περὶ θείων πραγμάτων, δὲν εἶναι μιὰ ἰδιωτική ὑπόθεσις και κάτι τὸ ὑποκειμενικό, πού μπορεῖ ὁ καθένας νὰ πιστεῦει ὅ,τι θέλει και ὅ,τι νομίζει, ἀλλὰ εἶναι ή ἀντικειμενική και συγκεκριμένη πίστις στον Θεανθρώπινο πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Χωρὶς αὐτὴ τὴν πίστι στον Χριστό, τὸν σαρκωμένο Θεό, δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπινη τελείωσις, δὲν ὑπάρχει ἀγιότητα, δὲν ὑπάρχει πνευματική ζωή.

2) Ἐκκλησιαστική κοινωνία και ὁ μολυσμὸς ἐκ τῆς αἱρέσεως.

Ἡ Ἐκκλησία ἐθεώρησε πάντοτε σὰν ὑψίστη εὐθύνη της ἀπέναντι στον κόσμο, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται «ἐν σκότει και σκιᾷ θανάτου», τὸ νὰ διατηρήσει ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, πρῶτα ἀπ' ὅλα, ὅλη αὐτὴ τὴν ἀποστολική παράδοσις τῆς πίστεως ἀνόθευτη και ἀπαχαράρακτη. Ἡ εὐθύνη τῆς Ἐκκλησίας για τὴν διαφύλαξι τῆς ἀληθινῆς πίστεως και τῆς παραδόσεως τῶν Πατέρων δὲν εἶναι μιὰ ἀφηρημένη ἔννοια, οὔτε εὐκόλη ὑπόθεσις. Προϋποθέτει ἀγῶνες και μάλιστα αἱματηρούς, μαρτυρικό φρόνημα και ἀγία πνευματική ἐν Χριστῷ ζωή. Ἐχοντας αὐτὰ ὑπ' ὄψιν μας, εὐκόλα μπορεῖ νὰ κατανοήσει κανεὶς γιατί ή Ἐκκλησία εἶναι τόσο αὐστηρή, και ἀποβάλλει κάθε φορά, ἀπὸ τοὺς κόλπους της, και ἀναθεματίζει ὡς αἰρετικούς ὅλους αὐτοὺς, πού θέλησαν νὰ παραχαράξουν τὴν ἀλήθεια τοῦ δόγματος και τὴν παράδοσίς της. Ἡ Ἐκκλησία σὲ αὐτὸν τὸν ἀγῶνα για νὰ διαφυλάξει τὴν ἀλήθεια ἀνόθευτη ἀπὸ τίς αἰρετικές διδασκαλίες, ἐπεστράτευε ὅλες τίς δυνάμεις της, τοὺς ἐπισκόπους, τὸν κλῆρο και τὸν λαὸ, και ὅλοι ἀγωνίζονταν στὴν καταπολέμησι τῆς αἱρέσεως. **Ὁρθοτομοῦσε τὸν λόγον τῆς ἀληθείας**, ὠρθωνε τὰ ὀρθόδοξα

δόγματα καὶ τὰ υπεράσπιζε μέχρι θανάτου, διότι ἡ αἵρεσις εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀπειλεῖ περισσότερο ἀπ’ ὅλα **τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας**. Τὸ κύριο ἔργο καὶ ἰδιαίτερος τῶν ἐπισκόπων εἶναι, ἀκριβῶς νὰ διαφυλάξουν τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐνότητα τῆς πίστεως, παρασαλεύεται ἀπὸ τὶς αἱρέσεις. **· Αὐτὸς, ὁ ὁποῖος ἐτέρως φρονεῖ, δηλαδὴ πιστεύει διαφορετικὰ ἀπὸ αὐτὸ ποὺ παρέλαβε, διασπᾶ τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ ἀποκόπτεται ἀπὸ τὴν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.** Ἡ ἔκπτωσις ἀπὸ τὴν πίστι, φυγαδεύοντας τὴν χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἰσάγει μέσα στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας **τὸν μολυσμὸ τῆς αἵρέσεως**. Τότε ἡ Ἐκκλησία Συνοδικῶς ἐνεργεῖ ἀμέσως, καὶ καθαρίζει τὸ σῶμα της, γιὰ νὰ μὴ μολυνθοῦν καὶ τὰ ὑγιῆ μέλη της. Ἀλλὰ ἡ σημερινὴ θεσμικὴ Διοικητικὴ Ἐκκλησία, γιὰ ἕνα περίπου αἰῶνα δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν μολυσμὸ ἐκ τῆς αἵρέσεως, καὶ μάλιστα ἐκ τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ φοβήθηκε καὶ κατετρόμαξε μόνο ἀπὸ τὸν μολυσμὸ ἐκ τοῦ κορονοϊοῦ, ὅπως θὰ ἀποδείξουν τὰ πράγματα πιὸ κάτω.

Ἡ Ἐκκλησία, στὴν ἱστορία της, δὲν φοβήθηκε ποτὲ τίποτε, οὔτε διωγμούς, οὔτε ἐξορίες, οὔτε τὸ μαρτύριο, ὅσο τὶς αἱρέσεις καὶ τοὺς αἵρετικούς, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ περισσότεροι ἦταν ἐπίσκοποι. Ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία διδασκόμαστε πολλά. Ὁ μεγάλος πατέρας τῆς Ἐκκλησίας ὁ Μ. Βασίλειος, καὶ αὐτὸς στὴν ἐποχὴ του ἐθρηνοῦσε γιὰ τὴν οἰκτρὴ ἐκκλησιαστικὴ κατάστασι, καθότι τότε εἶχε ἐπικρατήσῃ ὁ ἀρειανισμὸς, καὶ οἱ ἀρειανοὶ ἐπίσκοποι, μὲ τὴν βοήθεια, πάντα τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας, κατελάμβαναν τὶς ὀρθόδοξες ἐπισκοπές, τὴν μία μετὰ τὴν ἄλλη. Σὲ αὐτὸν τὸν ἀγῶνα ἐπεδόθη καὶ ἀγωνίσθη με ὅλες τὶς δυνάμεις του, ὁ Μ.Βασίλειος γιὰ νὰ **καθαρίσει ἀπὸ τὸν μολυσμὸ τῆς αἵρέσεως τὴν Ἐκκλησία**. Ἔγραφε, λοιπὸν σὲ μία του ἐπιστολῆ:

«Καταπεφρόνηται τὰ τῶν Πατέρων δόγματα, ἀποστολικαὶ παραδόσεις ἐξουθένηται, νεωτέρων (νεωτεριστῶν) ἀνθρώπων ἐφευρέματα ταῖς Ἐκκλησιαίς ἐμπολιτεύεται· τεχνολογοῦσιν λοιπὸν, οὐ θεολογοῦσιν οἱ ἄνθρωποι· ἡ τοῦ κόσμου σοφία τὰ πρωτεῖα φέρεται παρωσαμένη τὸ καύχημα τοῦ σταυροῦ. Ποιμένες ἀπελαύνονται, ἀντεισάγονται δὲ λύκοι βαρεῖς, διασπῶντες τὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ. Οἴκοι εὐκτήριοι ἔρημοι τῶν ἐκκλησιαζόντων, αἱ ἐρημίαι πλήρεις τῶν ὀδυρομένων. Οἱ πρεσβύτεροι ὀδύρονται, τὰ παλαιὰ συγκρίνοντες τοῖς παροῦσιν· οἱ νέοι ἐλεεινότεροι, μὴ εἰδότες οἶων ἐστέρηται.» (Μ. Βασιλίου, ἐπιστ. 90, .Ε Π Ε, σ.20, τομ. 2).

Ὁ Μ. Βασίλειος εἶναι σὰν νὰ περιγράφει τὴν σημερινὴν κατάστασι. Οἱ ἐπίσκοποι, σήμερα, ἔπαψαν νὰ ἐπισκοποῦν (ἐπὶ-τὸν σκοπὸν) καὶ ἔχουν μετατραπεῖ σὲ δεσπότες ποὺ διαφεντεύουν. Μέσα στὴν Ἐκκλησία, ὅπως καὶ σήμερα ἐμπολιτεύονται καὶ ἐπικρατοῦν ἄνθρωποι, νεωτεριστὲς καὶ κενόδοξοι, οἱ ὁποῖοι καταφρονοῦν τὰ τῶν Πατέρων δόγματα, ἐξευτελίζουν τὶς παραδόσεις τῶν Ἀποστόλων, καὶ ἐφευρίσκουν δικὰς τοὺς παραδόσεις. Ἀσχολοῦνται πολὺ μὲ τὰ ὑλικά, **τὰ οἰκονομικά** καὶ τὶς γήινες μέριμνες, **«τεχνολογοῦσιν οὐ θεολογοῦσιν»**, ἀλλὰ οὔτε καὶ θέλουν νὰ μαθητεύσουν στὴν θεολογία τῶν Πατέρων. Προτιμοῦνται καὶ τοποθετοῦνται σὲ θέσεις ἐπισκοπικὲς αὐτοὶ ποὺ ἔχουν κοσμικὴ ἴσχυρι καὶ ὄχι αὐτοὶ ποὺ ζοῦν σταυρικὸ βίον, διότι περιφρονεῖται τὸ καύχημα τοῦ σταυροῦ. Οἱ ἀληθινοὶ ποιμένες ἀπελαύνονται, καταδιώκονται καὶ τοποθετοῦνται στὴν θέσι τοὺς «λύκοι βαρεῖς», οἱ ὁποῖοι διασκορπίζουν καὶ διασποῦν τὸ μικρὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ. **«διασπῶντες τὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ».**

Διασπᾶται τὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ, ὅταν ἐπικρατοῦν μέσα στὴν Ἐκκλησία αἵρετικοὶ ἐπίσκοποι. Αὐτοὶ εὐθύνονται καὶ ἐξ αἰτίας τοὺς δημιουργοῦνται τὰ σχίσματα μέσα στὴν Ἐκκλησία. Τότε οἱ ἀληθινοὶ Χριστιανοὶ, γιὰ νὰ μὴ μολυνθοῦν ἀπὸ τοὺς ψευδοποιμένες καὶ τὴν αἵρεσί τους, ἀφήνουν τοὺς ναοὺς τὰ ἴδια ἐκκλησιαστήρια, καὶ προτιμοῦν τὶς ἐρημίες. Αὐτὸ

μαρτυρεῖ ὅλη ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία. Στούς ναοὺς σήμερα διδάσκεται ἡ αἵρεσις τοῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ ὀδυρόμενος ὁ ἅγιος λέγει, << **έβεβηλώθη τὰ ἅγια, φεύγουσι τοὺς εὐκτηρίους οἴκους οἱ ὑγιαίνοντες τῶν λαῶν, ὡς ἀσεβείας διδασκαλεῖα** >>. Οἱ ναοὶ μετατρέπονται σὲ διδασκαλεῖα ἀσεβείας! Καὶ συνεχίζει, «**ἐπιλελοίπασιν οἱ ποιμόντες μετ' ἐπιστήμης ποιμνιον Κυρίου**».(Μ.Βασιλείου, ἐπιστ. 92, .Ε Π Ε, τομ. 2). Ἔχουν ἐκλείψει οἱ ποιμένες ἐκεῖνοι ποὺ ποιμνούν με ἐπιστήμη τὸ ποιμνιον, ὄχι τὸ δικό τους, ἀλλὰ τοῦ Κυρίου. Ἡ ποιμαντικὴ δὲν εἶναι εὐκόλη ὑπόθεσι, ἀγαπητοὶ μου, δὲν εἶναι φθηνὰ ἀγαπόλογα, εἶναι ἡ ὑψηλότερη ἐπιστήμη, ἡ ἀνώτερη ἰατρικὴ, ἡ ὁποία ἰατρεύει ψυχές καὶ σώματα. Δὲν εἶναι κάτι εὐκόλο, οὔτε μποροῦν καὶ ὅλοι νὰ ἀσκοῦν τὴν ποιμαντικὴν, ἂν πρῶτα οἱ ἴδιοι οἱ ποιμένες δὲν καθαρικοῦν καὶ δὲν ἀποκτήσουν τὸν φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

3) Τὸ κλείσιμο τῶν ναῶν καὶ ἡ ἀποτείχισις ἐκ τῆς αἵρέσεως.

« Οἴκοι εὐκτήριοι ἔρημοι τῶν ἐκκλησιαζόντων»

Οἱ ναοὶ εἶχαν ἐρημώσει καὶ τότε στὴν ἐποχὴ τοῦ Μ. Βασιλείου. Ἀλλὰ με μίαν τεράστια διαφορὰ. Τότε, ἐπειδὴ εἶχαν ἐπικρατήσει οἱ αἵρετικοὶ ἀρειανοὶ ἐπίσκοποι, οἱ ὀρθόδοξοι ἀπομακρύνονταν, δηλαδὴ **ἀποτειχίζονταν** ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνία τῶν αἵρετικῶν ἀρειανῶν ἐπισκόπων, λόγῳ τοῦ μολυσμοῦ τῆς αἵρέσεως, καὶ τοὺς θεωροῦσαν ψευδεπισκόπους, καὶ ψευδοποιμένες, διότι δὲν κήρυτταν τὴν ὑγειή, καὶ ὀρθόδοξη πίστι. Αὐτὸ στὴ ἐκκλησιαστικὴ γλῶσσα τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας λέγεται **ἀπο-τείχισις**.

Ἡ ἀποτείχισις, λοιπὸν εἶναι διδασκαλία τῆς ἴδιας τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ΙΕ' Κανὼνας τῆς πρωτοδευτέρας Συνόδου, ἐπὶ Μ. Φωτίου, **κωδικοποιεῖ ὅλη τὴν παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας ἔναντι τῶν αἵρετικῶν ἐπισκόπων. Ἡ ἀποτείχισις ἀπὸ τοὺς αἵρετικούς ἐπισκόπους εἶναι δικαίωμα καὶ ὑποχρέωσις ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. Δὲν ὑπάρχουν γιὰ τὴν Ἐκκλησία προαιρετικοὶ καὶ δυνατικοὶ Κανόνες.** Ὅποιος, λοιπὸν πολεμάει τὴν ἀποτείχισι, πολεμάει τὴν ἴδια Ἐκκλησία ἢ ὁποία ἐκφράζεται διὰ τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ ὄχι αὐτοὺς, ποὺ ἀποτειχίζονται. Ἀποτείχισις δὲν σημαίνει βγαίνω ἐκτὸς Ἐκκλησίας, ὅπως παραπλανοῦν οἱ Οἰκουμενιστές, ἀλλὰ φεύγω μακριὰ ἀπὸ τὴν αἵρεσι καὶ τοὺς αἵρετικούς ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς, ποὺ ἔχουν κοινωνία με τὴν αἵρεσι. **«Ἴν τὸ φρόνημα ἀποστρεφόμεθα τούτων καὶ τὴν κοινωνίαν προσήκει φεύγειν».** (Μ. Ἀθανασίου, Ρ.Γ. 26, 1188BC).

Ἡ ἀποτείχισις εἶναι ὑποχρεωτικὴ, διότι τὸ «προσὴκει φεύγειν», σημαίνει πρέπει νὰ φεύγεις, δὲν σημαίνει ἂν θέλεις κόβεις τὴν κοινωνία με τοὺς αἵρετικούς καὶ ἂν θέλεις δὲν κόβεις, ὅπως δολίως παρερμηνεύουν, πολλοὶ κατὰ τὰ ἄλλα «ἀντιοικουμενιστές» καὶ φημισμένοι «κανονολόγοι»... Ὅπως δὲν ὑπάρχουν δυνατικὲς ἐντολές, ἔτσι δὲν ὑπάρχουν καὶ δυνατικοὶ κανόνες.

Γι' αὐτὸ οἱ Χριστιανοὶ, ἔφευγαν ἀπὸ τοὺς ναοὺς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν μετατραπεῖ σὲ «ἐκκλησιαστήρια» καὶ προτιμοῦσαν νὰ στερηθοῦν ἀκόμη καὶ τὰ μυστήρια, καταφεύγοντας με τοὺς λίγους ὀρθοδόξους ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς, στὶς κατακόμβες, στὰ δάση καὶ στὶς ἐρημιές, μέσα στό κρῦο, καὶ στό λιοπύρι, γιὰ νὰ μὴ ἔρθουν σὲ κοινωνία με τοὺς αἵρετικούς, καὶ ἔτσι οἱ ναοὶ ἔμειναν ἔρημοι τῶν ἐκκλησιαζόντων, ὅπως λέγει καὶ ὁ Μ. Βασίλειος.

Τὸ κλείσιμο τῶν ναῶν, ὅμως σήμερα δὲν ἔγινε ἀπὸ τὸν λαὸ γιὰ λόγους ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ὁμολογίας. Δὲν ἔκλεισαν οἱ ναοὶ ἐπειδὴ ὁ λαὸς καὶ οἱ ἐπίσκοποι ἔχουν ὀρθόδοξο φρόνημα καὶ δὲν θέλουν νὰ μολυνθοῦν ἀπὸ τὸν μολυσμὸ τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ φιλοενωτισμοῦ. Τοὺς ναοὺς τοὺς ἔκλεισαν οἱ ἴδιοι οἱ ἐπίσκοποι, ὑπακούοντας στό διάταγμα τῆς

παγκόσμιας δικτατορίας του έρχομένου Άντιχρίστου, έπειδή φοβήθηκαν **να μη μολυνθούν από μια σωματική ασθένεια, τον κορονοϊό!**

Έδω και έναν αιώνα, αγαπητοί μου, επικρατεί ή παναίρεσις του Οικουμενισμού, ή οποία είναι μία φοβερή πνευματική ίωση, λοιμική νόσος, ψυχοσωματική, που θανατώνει τις άθάνατες ψυχές μας, αλλά δεν φοβήθηκε κανένας από αυτόν τον μολυσμό της παναιρέσεως του Οικουμενισμού, ούτε άποτειχίστηκε κανένας από τους σημερινούς έπισκόπους, κληρικούς, μοναχούς και λαϊκούς, πλήν έλαχιστοτάτων. Γιατί άραγε; Ποϋ είναι ή άγάπη τους για τον Χριστό και την Έκκλησία, τον όποϊον λένε και νομίζουν, ότι αγαποϋν και πιστεύουν;

Αυτό τó φαινόμενο άποδεικνύει, ότι επικρατεί μία κατάσταση πνευματικού σκοτισμού, ότι ή χάρις έχει άπομακρυνθει, ή εύλογία του Θεοϋ μάς έγκαταλείπει, και βλέπουμε χειροπιαστά, τώρα τα άποτελέσματα. Από τους όγδόντα έπισκόπους και τους έπτά χιλιάδες ιερείς, περίπου, άπλᾶ κάποιοι διαμαρτυρήθηκαν, κάποιοι λειτουργοϋσαν κρυφά, και τώρα κάποιοι λειτουργοϋν με μάσκες, και άργότερα με κουταλάκια!

Ο Θεός, έξ αίτίας, κυρίως του μολυσμοϋ έκ της παναιρέσεως του Οικουμενισμού, άποσύρει την χάρι του και την εύλογία του, και γι' αυτό δεν έχουν την δύναμι να ποϋν τó ΟΧΙ μπροστά στη κοσμική έξουσία, όπως τó είπε ό και Μ. Βασίλειος, μπροστά στον άρειανό έπαρχο Μόδεστο, ό όποϊος με έκπληξι, όταν τον άνέκρινε και είδε τον άγιο να μη ύποτάσσεται στις φοβέρες του αυτοκράτορα, για έξορία, δήμευσι περιουσίας και θάνατο, είδε ότι ό άγιος είναι βράχος άκλόνητος στην πίστι του, του είπε « πρώτη φορά μοϋ μιλάει έτσι έπίσκοπος», και του άπάντησε ό Μ. Βασίλειος « **άσφαλῶς πρώτη φορά θα μιᾶς με Έπίσκοπο**». Ένω οι σημερινοί έπίσκοποι, χωρίς καμία άντίστασι, άμέσως ύπήκουσαν στις άντιχριστιανικές και άντιεκκλησιαστικές διατάξεις μιᾶς γελοίας άντίχριστης κοσμικής έξουσίας.

Έπειδή, λοιπόν ό κληρός και ό λαός, δεν έπραξε τó κατ' εύδοκία θέλημα του Θεοϋ, παραχώρησε, ό πανάγαθος Θεός ώστε οι έχθροι της Έκκλησίας με **πρόφασι** την μόλυνσι έκ του κορωνοϊοϋ, να βεβηλώνουν τα άγια θυσιαστήρια, να κλείνουν τους ναούς, να σταματοϋν τις θεϊες λειτουργίες και την τέλεσι των μυστηρίων ή να έπιτρέπουν να λειτουργοϋν μέν, αλλά με μάσκες τώρα και σε λίγο με άτομικά κουταλάκια! Και από δῶ και πέρα, άφοϋ έγινε ή άρχή θα τους κλείνουν πολύ εύκολα, όποτε θέλουν αυτοί.

Άς μη ξεχνᾶμε, αγαπητοί μου και την ιστορία του παλαιοϋ Ισραήλ από την Παλαιά Διαθήκη, ό όποϊος σαν άπιστος και δυσεβής και σκληροτράχηλος, όπως ήταν, όταν άποστατοϋσε από την πίστι του και άνεμειγνύετο με τα είδωλολατρικά έθνη, παραχωροϋσε ό Κύριος και πρώτα βεβηλώνονταν τα θυσιαστήρια του, και μετά έρχονταν ή σφαγή και ό όλεθρος και όχι οι άναλαμπές, όπως κάποιοι όραματίζονται...**«έν έγκαταλίπωσι οι υιοί αυτοϋ τον νόμον μου και τóις κρίμασί μου μη πορευθῶσιν, έν τα δικαιώματά μου βεβηλώσωσι και τās έντολάς μου μη φυλάξωσιν, έπισκέψομαι έν ράβδῳ τās άνομίας αυτών και έν μάστιγι τās άδικίας αυτών»**.(ψλ.88).

Έμεϊς, όμως εύχόμεθα αυτή ή παιδαγωγική δοκιμασία να γίνει αίτία να συνέλθει, να μετανοήσει να άποκηρύξει την αίρεσι, και να έπιστρέψει στη όρθόδοξη πίστι του και παράδοσι, τόσο ό κληρός, όσο και ό λαός, για να μη μετατραπει ή παιδαγωγική αυτή δοκιμασία του Θεοϋ σε τιμωρητική πανωλεθρία.

4) Οικουμενισμός και Παγκοσιοποίησης . (έν συντομιά)

Η παναίρεσις του Οικουμενισμού είναι ό πρωτότοκος υιός της Παγκοσιοποίησης. Ο πολϋς

κόσμος, δυστυχώς δεν έχει καταλάβει ακόμη τι σημαίνει Οικουμενισμός, θεωρεί τον Οικουμενισμό σαν μια έκκλησιαστική πολιτική. Ο **Οικουμενισμός**, όμως δεν είναι πολιτική, είναι μια πραγματική θανατηφόρα πληγή μέσα στο σώμα της Έκκλησίας, την οποία κανείς δεν μπορεί να άγνοήσει. Έχει άμεση και οργανική σχέση με την λεγόμενη **Παγκοσμιοποίηση** και με την **Νέα Τάξη Πραγμάτων**. Αυτά συνήθως τα αποδεσμεύουμε, ενώ το ένα γεννά το άλλο.

Ο Οικουμενισμός είναι μία παγκόσμια διαχριστιανική και διαθρησκευτική κίνηση, η οποία διδάσκει την ένωση μεταξύ, όλων των αιρέσεων και όλων των θρησκειών. Αναμειγνύει, δηλαδή την αλήθεια με το ψέμα, το καθαρό με το ακάθαυτο, το όσιο με το βέβηλο. Από αυτή την ανάμειξη προέρχεται και ο μολυσμός της πίστεως. **Αυτήν την ύβρι ο Θεός ποτέ δεν την συγχωρεί και πάντα ακολουθεί ή καταστροφή.**

Είναι μία αντίχριστη διδασκαλία που κηρύττει πολλούς δρόμους σωτηρίας χωρίς, απαραίτητα ή Όρθοδοξία να είναι για αυτούς ο μοναδικός δρόμος σωτηρίας ή η μόνη Έκκλησία, που σώζει. Η Όρθοδοξία γι' αυτούς είναι μια από τις πολλές εκκλησίες. Έχει μέσα του τα σπέρματα όλων των αιρέσεων που κατά περιόδους πολέμησαν την Έκκλησία, και είναι η μεγαλύτερη αίρεσις από όλες τις αίρέσεις που πέρασαν, γι' αυτό, όπως πολύ εύστοχα την χαρακτήρισε και ο άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς, ο Οικουμενισμός δεν είναι μία απλή αίρεσις αλλά **παναίρεσις**. Και όχι μόνον, αλλά μία καθαρή **άρνησις της Θεότητας του Χριστού**.

Σε θεωρητικό επίπεδο δραστηριοποιείται με το Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών (αιρέσεων) (Π.Σ.Ε), το οποίο λειτουργεί από το 1948, και είναι ένα εφεύρημα Προντεσταντικής έμπνεύσεως, στο οποίο από τότε συμμετέχει και η "Ορθόδοξη" Έκκλησία, ως ένα απλό ισότιμο μέλος, όπως είναι και μια προτεσταντική ομάδα. Δραστηριοποιείται με τους λεγόμενους θεολογικούς διαλόγους, με τις ειδικές "θεολογικές" επιτροπές, με τα θεολογικά συνέδρια κ.ά, και σε πρακτικό-λειτουργικό επίπεδο προωθείται δια μέσω των συμπροσευχών, των μεικτών Μοναστηριών τύπου Έσσεξ και Μποζέ, κ.ά, με την συμμετοχή σε λειτουργικές πράξεις, την ανταλλαγή λειψάνων και δώρων, τις άμοιβαίες θεολογικές σπουδές. Πώς μπορεί, μετά από όλα αυτά, κάποιος να λέγει, δεν συμβαίνει τίποτε; Πώς μπορεί μια όρθόδοξη ψυχή να μένει αδιάφορη, και να λένουν μη ασχολείσθε; Όλα αυτά είναι άσχετα με την σωτηρία μας; Έσεϊς τι λέτε;

5) Ο κορονοϊός μολύνει τα Μυστήρια της Έκκλησίας;

Με το κλείσιμο των ναών, έπληγη πρωταρχικά και η **έννοια της Έκκλησίας**, ως συνάξεως (έκ-καλώ, έκκλησιάζω), καθώς και η έννοια της κοινωνίας των πιστών με τον Χριστό (Χριστοκοινωνία), και η κοινωνία μεταξύ των Χριστιανών, (ως σύσσωμοι, σώμα Χριστού). Όταν σταματήσει η θεία λειτουργία, και όταν σταματήσουν και οι Χριστιανοί να κοινωνούν, ουσιαστικά διασπάται η κοινωνία με τον ίδιο τον Χριστό και άθετείται το σώμα της Έκκλησίας.

Μία τέτοια, απόφασι, παρακαλώ, δεν έλαβε η θεσμική Διοικοῦσα Έκκλησία, πριν λίγους μήνες, και έκλεισε τους ναούς, και πεθαίνουν άνθρωποι, άνεξομολόγητοι, άκοινωνητοι και σχεδόν άκήδευτοι; Αυτή είναι η "μητέρα Έκκλησία" των Οικουμενιστών.

Αυτή την απόφασί τους την επικρίνει, ακόμα και ο Μητροπολίτης Περγάμου Ιωάννης Ζηζιούλας, καιτοι είναι ένας από τους μεγαλύτερους θεωρητικούς της "εύχαριστιακής θεολογίας", του έπισκοποκεντρισμοῦ, και του Οικουμενισμοῦ. Είχε πεί:

« Η Έκκλησία άνευ της θείας Εύχαριστίας, δεν είναι Έκκλησία...Είμαι περιορισμένος κατ' οίκον και δεν είμαι σε θέση να συμμετάσχω στη λειτουργία. Ωστόσο, δεν θά ανοίξω την

τηλεόραση για να παρακολουθήσω την Λειτουργία. Τό θεωρώ αυτό έκφραση άσεβειας. Είναι άσεβές τὸ νὰ κάθεται κανείς ἔτσι καὶ νὰ παρακολουθεῖ τὴν Λειτουργία». (βλ. Romfea, 28-3-2020).

Θεωρεῖ, λοιπὸν ἀσεβεία ἀκόμη καὶ τὴν ἀπόφασι, νὰ μεταδίδεται διὰ τηλεοράσεως καὶ ραδιοφώνου ἡ θεία λειτουργία, μὲ κάτι, δηλαδή πού ἐνόμιζαν οἱ οἰκουμενιστὲς ἐπίσκοποι, ὅτι θὰ παρηγοροῦσαν καὶ θὰ ξεγελοῦσαν τὸ λαό. Εἶναι σὰν ὁ πεινασμένος νὰ ζητάει ψωμί καὶ ἀντὶ νὰ τοῦ δώσουν ψωμί, νὰ τὸν χορτάσουν, τοῦ δείχνουν στὴν τηλεόρασι μιὰ εἰκονικὴ πλούσια τράπεζα γιὰ νὰ χορτάσει τὴν πείνα του!

Ἐπίσης καὶ ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Ἐδέσσης σὲ ἀνακοίνωσι, πού εἶχε ἐκδόσει κατέκρινε καὶ αὐτὴ τὴν ἀπόφασι τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας:

«Ὅταν φοβόμαστε νὰ προσκυνήσουμε τὶς ἱερὲς εἰκόνες, νὰ ἀσπασθοῦμε τὸ χέρι τοῦ ἱερέως, νὰ βρεθοῦμε μέσα στὸ ἱερὸ ναὸ, **ἀρνούμαστε στὴν πράξη** τὴν σωτικὴ καὶ ἀγιαστικὴ χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Θεωροῦμε ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ μεταδώσει κάτι «κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον» καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ **μεγάλῃ βλασφημία**». Προσπαθώντας, βέβαια στὴ συνέχεια νὰ δικαιολογήσει τὰ ἀδικαιολόγητα, ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ, τελικὰ συμμορφώθηκε μὲ τὶς ὑπουργικὲς ἐντολές, συμπληρώνει καὶ λέγει « Δὲν ἀποδεχόμαστε, ὅμως τὴν αἰτιολογία τῆς πολιτείας ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος μεταδόσεως τῆς ἀσθενείας μέσω τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἱερουργουμένων μυστηρίων».(βλ. Romfea, 27-3-2020).

Ἡ θεία κοινωνία, ἡ μάσκα καὶ τὸ κουταλάκι.

Σύμφωνα, λοιπὸν μὲ τὸ πόρισμα τῆς Ἐθνικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Δημόσιας ὑγείας τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, « **ὁ ἴος μεταδίδεται μὲ τὸ σάλιο καὶ τὸ κουταλάκι**». (9 Μαρτίου 2019). Τὸ πόρισμα αὐτὸ ἀναφέρεται στὸ μυστήριο τῆς Θείας Κοινωνίας, κατὰ τὸ ὁποῖο οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, μεταλαμβάνουν διὰ τῆς ἱερᾶς λαβίδος καὶ ὄχι μὲ τὸ κουταλάκι. Σύμφωνα μὲ τὸ πόρισμα τῆς ἀνωτέρω κρατικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐννοεῖται, ὅτι μέσα ἀπὸ τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ **μεταδίδονται μικρόβια!**

᾿Ω! τῆς ἀσεβείας, τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς βλασφημίας κατὰ τοῦ Μυστηρίου.

Ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία ὑποτάχθηκε ἀκόμη καὶ σὲ αὐτό. Ἀπόδειξι; Ἀποδέχθηκε τὴν ὑποχρεωτικὴ χρῆσι τῆς **μάσκας-προσωπείου καὶ μέσα στοὺς ἱεροὺς ναοὺς, ἐξισώνοντας τὴν ἱερότητα τῶν ἱερῶν ναῶν, μὲ τοὺς κοινούς χώρους, τῶν παντοπωλείων, τῆς ἀγορᾶς κ.ἄ, καὶ ὄχι μόνον, ἐξέπεσε καὶ πιὸ χαμηλὰ ἀκόμη, διότι στὶς καφετέριες καὶ στὶς ταβέρνες ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος καὶ τὸ φαγητὸ χωρὶς μάσκα, ἐνῶ στὴ θεία κοινωνία πηγαίνουν μὲ μάσκα!**

Γιὰ ἐμᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς, αὐτὴ ἡ ὑποχώρησι στὴν μάσκα παραπέμπει, ἀργότερα καὶ στὴν χρῆσι τοῦ ἀτομικοῦ “κουταλακίου”, κατὰ τὴν μετάδοσι τῆς θείας κοινωνίας, γιὰ νὰ μὴ μολυνθοῦν, ἀπὸ τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου! Φρῖξον ἤλιε καὶ στέναξον γῆ. Ἦδη τὸ “κουταλάκι” ἔχει μπεῖ σὲ λειτουργικὴ πρᾶξι στὸ ἐξωτερικὸ, ὅπως στὴν Ἀμερικὴ, στὴν Αὐστραλία, στὸν Καναδᾶ, ἐνῶ στὴν Γερμανία δὲν κοινωνοῦν καθόλου, ἀπαγορεύθηκε ἡ θεία κοινωνία στοὺς λαϊκοὺς κ.ἄ. Καὶ ὅλοι αὐτοὶ ἐφαρμόζουν, αὐτὰ τὰ μέτρα προστασίας μὲ τὴν “εὐλογία” τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὸ ὁποῖο καὶ ἀνήκουν ἐκκλησιαστικά.

6) Ἡ Ὀρθόδοξη Πατερικὴ διδασκαλία περὶ τῆς θείας κοινωνίας.

Ὅπως εἶναι γνωστὸ, ἡ καρδιά, ἡ οὐσία τῆς Ἐκκλησίας ἔγκειται στὸ παμμυστήριο τῆς θείας

εὐχαριστίας.

Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μᾶς παρέδωσε τὸ μυστήριον τῆς θείας εὐχαριστίας, ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν σώζεται κανεὶς « **Λάβετε φάγετε τοῦτό μου ἐστὶ τὸ Σῶμα μου, πίνετε ἐξ αὐτοῦ πάντες, τοῦτό μου ἐστὶ τὸ Αἷμα μου**», καὶ «**Εγὼ εἰμι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς...ἐὰν τις φάγῃ ἐκ τούτου τοῦ ἄρτου, ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα. καὶ ὁ ἄρτος δὲ ὃν ἐγὼ δώσω, ἡ σὰρξ μου ἐστίν**». (1ω. 6,48-52). καὶ «**ἀμὴν ἀμὴν λέγω ἡμῖν ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ πίνετε αὐτοῦ τὸ Αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς**». (1ω.6,52-54).

Ἡ συμμετοχὴ τοῦ λαοῦ στὴν θεία λειτουργία.

Ὁ σκοπὸς τῆς θείας λειτουργίας εἶναι ὁ ἁγιασμὸς τῶν πιστῶν διὰ τῆς μεταδόσεως τῶν θείων μυστηρίων. Ἡ θεία λειτουργία γίνεται γιὰ τὸν ἁγιασμὸ τῶν πιστῶν καὶ ὄχι γιὰ τοὺς ναοὺς καὶ τοὺς τοίχους. Γιὰ αὐτὸ καὶ ἡ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἐπιτελεῖται ἡ θεία λειτουργία καὶ τὰ μυστήρια ἐν ἀπουσίᾳ καὶ ἄνευ τῆς συμμετοχῆς τοῦ λαοῦ, ἢ ἴσως κεκλεισμένων τῶν θυρῶν! Ἡ συμμετοχὴ τοῦ λαοῦ εἶναι ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ. Ὁ λαϊκὸς συμβάλλει καὶ αὐτὸς στὴ τέλεσι τοῦ μυστηρίου, ὡς μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, δυνάμει τοῦ βαπτίσματος του. Ὁ λαϊκὸς, πρῶτος προσφέρει τὴν προσφορά του, καὶ προσφέροντας τὰ δῶρα του, τὸν ἄρτον καὶ τὸν οἶνον στὸν ἱερέα, τὰ ὁποῖα παραλαμβάνει ὁ ἱερέας καὶ τὰ προσφέρει-προσκομίζει στὸ ἅγιον θυσιαστήριον. Στὴν συνέχεια ἀφοῦ τὰ λειτουργήσῃ, τὰ εὐλογήσῃ καὶ ἐπικαλεσθεῖ τὴν ἄκτιστον καὶ τελεσιουργικὴ χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, λέγοντας «μεταβαλῶν τῷ Πνευματί σου τῷ Ἁγίῳ», ἐπιτελεῖται τότε ἡ μεταβολὴ τῶν προσφερομένων δώρων, ἀπὸ ἄρτον καὶ οἶνον, σὲ Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ. Κατόπιν ὁ ἱερέας τὰ ἐπιστρέφει, δηλαδὴ τὰ ἀντιπροσφέρει στὸν λαὸ, καὶ ἀπὸ ἄρτο καὶ οἶνον ποὺ τὰ περέλαβε, τὰ μεταδίδει ὡς Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ, «...μεταδοῦναι ἡμῖν τοῦ ἀχράντου Σώματός σου καὶ τοῦ τιμίου Αἵματός σου καὶ δι' ἡμῶν παντὶ τῷ λαῷ». Διὰ τῆς μεταλήψεως, λοιπὸν καὶ τῆς θείας κοινωνίας, ἐπιτελεῖται τὸ ἀνώτατο καὶ τελειότατο ἔργον, ποὺ τελεσιουργεῖται ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ τὸ ὁποῖο δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν ἔνωση τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεό. Αὐτὸ τὸ μυστήριον εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο συντελεῖ εἰς τὴν «ὑπὲρ τοῦ κόσμου ζωὴν καὶ σωτηρίαν». Χάριν αὐτοῦ ζεῖ ὁ κόσμος, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ κατ' **ἐξοχὴν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας**.

Ἡ Ἐκκλησία θέτει, ὅμως καὶ κάποιες πρῦποθέσεις, προκειμένου κάποιος νὰ μεταλάβει. Πρῶτη προϋπόθεσις γιὰ νὰ μεταλάβει ὁ Χριστιανὸς εἶναι ἡ ἀκράδαντη πίστις του, ὅτι κοινωνεῖ Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ καὶ ὄχι ψωμί καὶ κρασί. Ὅποιος προσέρχεται μὲ ἀπιστία ἢ ἀμφιβολία, ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τῆς κυβερνήσεως ὅτι « ὁ ἴος μεταδίδεται μὲ τὸ σάλιο καὶ τὸ κουταλάκι», αὐτὸς ἀμαρτάνει θανάσιμα καὶ τιμωρεῖται ὡς **θεοκτόνος- Κυριοκτόνος καὶ ἄπιστος**, ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

«Γίνεται τοίνυν τοῖς πιστεῖ ἀξίως μεταλαμβάνουσιν εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον καὶ εἰς φυλακτήριον ψυχῆς τε καὶ σώματος, **τοῖς δὲ ἐν ἀπιστίᾳ ἀναξίως μετέχουσιν εἰς κόλασιν καὶ τιμωρίαν, καθάπερ καὶ ὁ τοῦ Κυρίου θάνατος τοῖς μὲν πιστεύουσιν γέγονε ζωὴ καὶ ἀφθαρσία εἰς ἀπόλαυσιν τῆς αἰωνίου μακαριότητος, τοῖς δὲ ἀπειθοῦσι καὶ Κυριοκτόνοις εἰς κόλασιν καὶ τιμωρίαν αἰώνιον**» (βλ.1ω. Δαμασκηνοῦ Ἐκδοσις ἀκριβοῦς Ὁρθοδόξου πίστεως. ΕΠΕ, σ.468)

Οἱ Χριστιανοὶ πιστεύουμε, ὅτι ὅσοι μεταλαμβάνουν ἀξίως, καὶ προετοιμασμένοι, μεταλαμβάνουν εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν, εἰς ζωὴν αἰώνιον καὶ φυλακτήριον ψυχῆς καὶ **σώματος**,«...διὰ τῆς μεταλήψεως μεταλαμβάνουμε καὶ διὰ τῆς κοινωνίας κοινωνοῦμε ἀληθινὰ τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ, δι' αὐτῆς μετέχουμε τῆς σαρκὸς καὶ τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ.

Τοιουτοτρόπως, άφοϋ πρώτα ένωθοϋμε με τον Χριστό, κοινωνοϋμε και έπιτυγχάνουμε και την ένωση μεταξύ μας. Έπειδή κοινωνοϋμε όλοι από τον ίδιο άρτο και οίνο (και σήμερα με την ίδια άγια λαβίδα) ένωνόμαστε με τον Χριστό και μεταξύ μας, έτσι γινόμαστε ένα σϋμα και ένα αίμα μεταξύ μας, και ό ένας γίνεται μέλος τοϋ άλλου «σύσσωμοι και άλλήλων μέλη». (βλ. ό.π σ. 474).

Όταν, λοιπόν ό Χριστιανός προσέλθει «μετά φόβου Θεοϋ, πίστεως και αγάπης», με μετάνοια, ταπεινώσει, έξομολόγηση, άσκηση, προσευχή και άξίως μεταλαμβάνει, τότε ένώνεται με τον Θεό, καθαρίζεται, φωτίζεται, αγιάζεται και σώζεται. Άπεναντίας, όποιος προσέρχεται άναξίως και με άπιστία ή άμφιβολία, και δείχνει άπειθια, αυτός μετέχει εις κόλασι και τιμωρία αιώνια και άμαρτάνει θανάσιμα, ως Θεοκτόνος- Κυριοκτόνος και άπιστος» (βλ. ό.π, σ. 468-470). Τότε το Ποτήριο της Ζωής, γίνεται για αυτόν που με άμφιβολία και άπιστία μεταλαμβάνει, ποτήριο θανάτου. **Πιστεύουμε, λοιπόν άληθινά ότι: «Σϋμα έστι και Αίμα Χριστοϋ εις σύστασιν της ήμετέρας ψυχής...Καθαίρει γάρ νόσους και παντοίας έπιφοράς».** (βλ. ό.π, σ.472). Μας καθαρίζει από τις άσθένειες (κορονοϊό) και κάθε συμφορά. Μέσα στην Έκκλησία τελικά, όλα είναι θέμα πίστεως. **«Εκτός γάρ πίστεως άδύνατον σωθήναι· πιστει γάρ πάντα, τά τε ανθρώπινα τά τε πνευματικά, συνίστανται»** (ό.π. σ. 450)

ΣΥΝΕΠΩΣ. Οί ιερείς και οί χριστιανοί που δέχονται να έκκλησιάζονται φορώντας μάσκες και άργότερα θα "κοινωνοϋν" με **άτομικά κουταλάκια**, έπειδή φοβοϋνται μή μολυνθοϋν, από την θεία κοινωνία, άποδεικνϋουν έν τη πράξει ότι **δέν πιστεύουν** στην Θεότητα τοϋ Χριστοϋ και **στην έπιτέλεσι** τοϋ μυστηρίου, δηλαδή ότι δια της έπικλήσεως και έπιφοιτήσεως τοϋ Αγίου Πνεϋματος μεταποιείται ό άρτος και ό οίνος σε Σϋμα και Αίμα τοϋ Κυρίου και Θεοϋ και Σωτήρος Ήσοϋ Χριστοϋ, δηλαδή, πιστεύουν ότι κοινωνοϋν ψωμί και κρασί για αυτό και φοβοϋνται! Διότι εάν έπίστευαν, ότι κοινωνοϋν Θεόν, Σϋμα και Αίμα Χριστοϋ, δέν θα φοροϋσαν μάσκα. Από άγιο ποτήριο μεταδίδεται ζωή , όχι θάνατος. Έπειδή, λοιπόν τους λείπει ή πίστις, και άρνοϋνται τον Χριστόν, άμαρτάνουν θανάσιμα.

Τότε για αυτόους θα ισχύει και το τοϋ Αποστόλου : **«...δοκιμαζέτω δέ άνθρωπος έαυτόν, και οϋτως έκ τοϋ άρτου έσθιέτω και έκ τοϋ ποτηρίου πινέτω· ό γάρ έσθίων και πίνων άναξίως κρίμα έαυτοϋ έσθίει και πίνει, μή διακρίνων** (μή πιστεύων ότι αυτό είναι) **τό σϋμα τοϋ Κυρίου. Διά τοϋτο έν υμίν πολλοί άσθενείς και άρρωστοι και κοιμῶνται** (πεθαίνουσι) **ίκανοί».** "Όσοι, λοιπόν πηγαίνουσι και φοβοϋνται μή κολλήσουσι κορονοϊό, αυτοί θα παραχωρήσει ό Κύριος και να κολλήσουσι και να πεθάνουσι, διότι βλασφημοϋν το θεϊό μυστήριο. Καλύτερα είναι να μή κοινωνοϋν, μέχρι να επανεύρουσι την χαμένη πίστι τους.

Ή χρήση της μάσκας, έχει και άλλες συνέπειες, διότι εισάγει στην Όρθόδοξη Έκκλησία και πάλι την αίρεση της **ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑΣ**. Διότι καταργεί σταδιακά την προσκύνησι τῶν ιερῶν εικόνων, τῶν ιερῶν λειψάνων, και τῶν άλλων άγιαστικῶν μέσων της Έκκλησίας, έξ αίτίας της φοβίας τους μή μολυνθοϋν!

Συνεπῶς ή κυβερνητική απόφασι για ύποχρεωτική χρήσι **της μάσκας**, έντός τῶν ιερῶν ναῶν , **την όποία άπεδέχθη ή Διοικοϋσα Έκκλησία**, προσβάλλει τόσο το **Δόγμα** της Όρθοδόξου Άνατολικῆς Αποστολικῆς και Καθολικῆς Έκκλησίας της Ελλάδος, όσο και την λειτουργική τάξι και παράδοσι της ή όποία ισχύει επί αιῶνες. Βλασφημεῖ το παμμυστήριο της Θείας Κοινωνίας, το όποιο είναι ή καρδιά της Έκκλησίας. Άναιρεῖ τον Μυστηριακό χαρακτήρα της. Καταργεί την πνευματική άποστολή της μέσα στον κόσμο. **Έμπαίζει τά θεϊα Μυστήρια και την όρθόδοξη πίστι όλων ήμῶν τῶν Όρθοδόξων.**

7) Οἱ ψευδοποιμένες μολύνουν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ

«**Ποιμένες πολλοὶ διέφθειραν τὸν ἀμπελῶνα μου, ἐμόλυναν τὴν μερίδα μου**». (Ιερ.12, 10).
Εἶναι φοβερὸς οἱ λέξεις, ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ προφήτης, «**διέφθειραν**», καὶ «**ἐμόλυναν**», ποῖοι; Οἱ ποιμένες, Τί; Τὸν ἀμπελῶνα μου καὶ τὴν μερίδα μου, δηλαδή τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ποιμνιον.

Καὶ ἐρμηνεύοντας ὁ ἅγιος Χρυσόστομος μᾶς λέγει: «Ποιμένες πολλοί. Τίνας ἔνεκεν ποιμένας τοιούτους ἐπέστησας; «Ποιμένες πολλοί», ἀλλ' εἶπον **μὴ προσέχειν αὐτοῖς ἀλλὰ τῷ νόμῳ μου**. Τίνας γὰρ ἔνεκεν οὐ θαυμαστοὺς διδασκάλους ἐπέστησας καὶ τὸ ποιμνιον οὐκ ἐφθάρη; Ἴνα μάθωσιν, καὶ πονηρῶν ὄντων ἀνθρώπων, **μὴ προσέχειν αὐτοῖς**. Ποία γὰρ αὐτοῖς χάρις; Μὴ γὰρ οὐκ ἦν νόμος; Μὴ γὰρ οὐκ ἦσαν προφήται; Μὴ γὰρ ἐγκατέλειπεν ἐρήμους; Οὐκ **ἠβουλήθη ἀνάγκη** καλοῦς εἶναι». Καὶ συνεχίζει «ἐμόλυναν τὴν μερίδα μου», **πανταχοῦ τοὺς ποιμένας αἰτιᾶται καὶ τοὺς ἄρχοντας, καὶ οὐχὶ τοὺς λουποὺς ἀπαλλάττει. Πῶς γὰρ; Μὴ γὰρ ἄλογα πρόβατά εἰσι;** ». (P.G.64, s. 880, 881).

Δηλαδή. Πολλοὶ ποιμένες, γιὰ πῶς λόγῳ, Κύριε, ἐπέτρεψες τοιούτους ποιμένες; Ἀλλὰ σὰς ἔχω πεῖ, ἐσεῖς μὴ προσέχετε σὲ αὐτούς, ἀλλὰ στὸν νόμο μου. Γιὰ ποῖο λόγῳ δὲν ἔφερες θαυμαστοὺς διδασκάλους γιὰ νὰ μὴ διαφθαρεῖ τὸ ποιμνιο; Ποιὰ δικαιολογία ὑπάρχει; Μήπως δὲν ὑπῆρχε νόμος; Μήπως δὲν ἦσαν προφῆτες; Μήπως σὰς ἐγκατέλειψε ὁ Θεὸς ἔρημους; Ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ εἴμαστε ἀπὸ ἀνάγκη καλοὶ... Παντοῦ ἡ Γραφή, πρῶτα ἀπὸ ὅλους, θεωρεῖ ὡς αἰτία ὅλων τῶν κακῶν, τοὺς ποιμένες καὶ τοὺς ἄρχοντας, ἀλλὰ καὶ τὸν λαὸ, ἐπίσης δὲν τὸν ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν εὐθύνη του.

Ἐδῶ μὲ λίγα λόγια ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, ἐπιβεβαιώνει ὅλα αὐτὰ ποὺ ἔχουμε ἐκθέσει παραπάνω. Ὅταν, δηλαδή, ἐνῶ ἔχουμε Νόμο, Προφῆτες, Ἀποστόλους, καὶ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἐμεῖς σὰν λαὸς ἀκολουθοῦμε καὶ προσέχουμε τοὺς ψευδοποιμένες, τότε ποια δικαιολογία θὰ ἔχουμε ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ κριτηρίου τοῦ Κυρίου; **Καμμία**.

Καὶ σήμερα οἱ ψευδοποιμένες, λατινόφρονες, ἐνωτικοὶ, οἰκουμενιστές, λένε σὲ αὐτούς ποὺ διαμαρτύρονται, τὰ τελείως ἀντίθετα, καὶ βλάσφημα, ὅτι πρέπει, δηλαδή νὰ φορᾶμε μάσκες καὶ νὰ κοινωνοῦμε μὲ κουταλάκια, νὰ μὴ προσκυνοῦμε τὶς εἰκόνες κλπ. Τὸ θέμα, λένε “δὲν εἶναι δογματικὸ, ἐσεῖς δὲν ἔχετε εὐθύνη, ἀφοῦ οἱ ἐπίσκοποι τὸ ἀπεφάσισαν αὐτοὶ ἔχουν εὐθύνη, μὴ δημιουργοῦμε ἄλλα προβλήματα στὴν Ἐκκλησία, νὰ κάνετε ὑπακοή καὶ θὰ σωθεῖτε” (κάποιος ἐπίσκοπος Κύπρου!). Ὁλος ὁ Προντεσταντισμὸς στὸ ἄθλιο μεγαλεῖο του. Ὁ καθένας πιστεύει ὅ,τι θέλει, λέει ὅ,τι θέλει, καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τὴν διαιολογία, ὅτι κάνουμε “**ὑπακοή**” στὴν Ἐκκλησία! Ποιὰ Ἐκκλησία;

«**Οὐ γὰρ ἔχει τις ἄδειαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ποεῖν, ὅπερ ἂν αὐτῷ δόξῃ**» (Πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ 1716/25 κατὰ τῶν Ἀγγλικανῶν).

Αὐτοὶ εἶναι οἱ σημερινοὶ ψευδοποιμένες ποὺ μολύνουν τὴν μερίδα τοῦ Κυρίου, αὐτὸς εἶναι ὁ μολυσμὸς τῆς πίστεως, αὐτοὶ διαφθείρουν τὸν ἀμπελῶνα, ποὺ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ὅπως μᾶς λέγει ὁ προφήτης Ἰερεμίας, «**Ποιμένες πολλοὶ διέφθειραν τὸν ἀμπελῶνα μου, ἐμόλυναν τὴν μερίδα μου**». (Ιερ.12, 10).

8) Ποῖοι εἶναι ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Ἐκκλησίας;

“Ὅλα τὰ κακὰ στὴν Ἐκκλησία προέρχονται οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὴν ἐγκληματικὴ ἄγνοια,

ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν, τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὴν ἄγνοια τῆς θεολογίας τῶν Πατέρων, καὶ τὴν ἄγνοια ὀρθόδοξης Ἀγιοπνευματικῆς Ἐκκλησιολογίας. Μία τέτοια μεγάλη βλάβσημη ἐκκλησιολογικὴ πλάνη τῶν οἰκουμενιστῶν, ποὺ ἐπικρατεῖ μεταξὺ τῶν ἐπισκόπων, κληρικῶν, καὶ ἀκόμη καὶ ἀγιορειτῶν μοναχῶν, καὶ λαϊκῶν, καὶ τὴν ὁποία ὀρθώνουν ἀπειλητικὰ ἐναντίον ὄλων αὐτῶν ποὺ προβληματίζονται καὶ σκανδαλίζονται ἀπὸ τὴν προδοσία τῆς πίστεως, καὶ θέλουν νὰ ἀποτευχισθοῦν εἶναι καὶ τὸ "περίφημο", **«Κρεῖσσον, μετὰ Ἐκκλησίας πλανᾶσθαι, ἢ ἔξω αὐτῆς ὀρθοφρονεῖν».** (βλ. περιοδικὸ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ Μοναχοῦ Θεοδωρήτου, Αὐγουστος 1978).

Αὐτὸ εἶναι κάτι τὸ ἀφάνταστα ἀθεολόγητο, ἀντιεκκλησιαστικὸ καὶ αἰρετικὸ. Αὐτὸ εἶναι μιὰ πραγματικὴ πνευματικὴ λοιμικὴ νόσος, ποὺ λοιμαίνεται τὴν Ἐκκλησία ἐδῶ καὶ ἕναν αἰῶνα. Μὲ αὐτὴ τὴν ἐκκλησιολογικὴ πλάνη κρατοῦν τὸν κόσμον ἐγκλωβισμένον μέσα στὴν παναίρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Αὐτὸ τὸ ἄρρητο "ρητὸ", τὸ εἶπε, παρακαλῶ, ἀγαπητοί μου, τὸ ἔγραψε ἕνας παλαιὸς Ἀγιορείτης, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ "μέγας ὁ ἡγούμενος τῶν ἡγουμένων", στὴν ἐποχὴ του. Αὐτὸς ἀπευθυνόμενος σὲ ἐπιστολὴ του πρὸς τὴν Ἱ. Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους, στίς 11-8-1978, μὲ σκοπὸ νὰ ἐπικρίνει τὸν νέο τότε ἡγούμενον τῆς Ἱ. Μονῆς Γρηγορίου, Γέροντα π. Γεώργιον Καψάνη, διότι εἶχε διαμαρτυρηθεῖ γιὰ τὰ οἰκουμενιστικὰ ἀνοίγματα τοῦ τότε Οἴκ. Πατριάρχου Δημητρίου, καὶ ἐπειδὴ, ὁ π. Γεώργιος Καψάνης ἔκανε λόγο τότε, (σήμερα δὲν τολμοῦν οὔτε νὰ τὸ σκεφθοῦν), καὶ γιὰ διακοπὴ μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου! Τότε ὁ ἐν λόγῳ ἡγούμενος, ἐμπνεύστηκε αὐτὸ τὸ ρητὸ, τὸ ὁποῖο εἶναι καθαρὰ οἰκουμενιστικῆς ἐμπνεύσεως καὶ κανεὶς Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχει πεῖ ποτὲ τέτοια βλάβσημη λόγια ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ λοιπὸν ἔγινε τὸ ἐφαλτήριο, ἢ βᾶσις στὴν ὁποία πατᾶνε πολλοὶ καὶ τὸ χρησιμοποιοῦν καὶ σήμερα ἀκόμη, ἐπίσκοποι, ἡγούμενοι, πνευματικοὶ καὶ φημισμένοι γέροντες κ. ἄ. καὶ ἔχει εἰσχωρήσει πολὺ βαθειὰ στὸ ὑποσυνείδητο τοῦ λαοῦ, λέγοντας: "Ὅτι καὶ ἐμεῖς συμφωνοῦμε ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι αἵρεσις, ἀλλὰ **« Ἐμεῖς δὲν θὰ βγοῦμε ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ θὰ κάνουμε ἀγῶνα μέσα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ».**

Ὅλοι αὐτοί, οἱ δυστυχισμένοι, ποὺ εἶναι ἄξιοι πολλῶν δακρύων, καὶ πᾶνε χαμένοι καὶ ὄλοι οἱ κόποι τους, νομίζουν ὅτι εἶναι μέσα στὴν Ἐκκλησία, ἐνῶ βλασφημοῦν τὴν Ἐκκλησία!

Διότι ταυτίζουν, τὴν Ἐκκλησία μὲ τὴν πλάνη λέγοντας: **«κρεῖσσον μετὰ Ἐκκλησίας πλανᾶσθαι»!** Ἦ τῆς βλασφημίας! Καὶ μὴ **« ἔξω αὐτῆς (τῆς Ἐκκλησίας) ὀρθοφρονεῖν»!** Ἦ τῆς ἀσεβείας!

Ἐξοβελίζουν τὴν Ὀρθοδοξία ἐκτὸς Ἐκκλησίας! Δηλαδή εἶναι προτιμότερο, λένε νὰ εἶμαι μέσα στὴν πλάνη καὶ στὴν αἵρεσι, ἀλλὰ ἐντὸς τῆς "ἐκκλησίας" τῶν λατινοφρόνων, οἰκουμενιστῶν ἐπισκόπων, χωρὶς νὰ τοὺς ἐνδιαφέρει ποῖα εἶναι ἡ πίστις τῶν ἐπισκόπων, ἐὰν οἱ ἐπίσκοποι εἶναι αἰρετικοὶ ἢ ὀρθόδοξοι, παρὰ νὰ εἶμαι ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τῶν λατινοφρόνων, οἰκουμενιστῶν ἐπισκόπων καὶ νὰ ὀρθοφρονῶ, δηλαδή νὰ εἶμαι Ὀρθόδοξος!

Εἶναι, ποτὲ δυνατὸν ἡ Ἐκκλησία νὰ πλανᾶται; Εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ εἶναι κάποιος Ὀρθόδοξος καὶ νὰ θεωρεῖται, ὅτι βρίσκεται ἐκτὸς Ἐκκλησίας ἐπειδὴ θέλει νὰ παραμείνει Ὀρθόδοξος;

"Ε, λοιπὸν, σήμερα γιὰ τοὺς λατινόφρονες, οἰκουμενιστὲς εἶναι, ὅλα δυνατὰ! Ὅποια σύγχυσις καὶ πλάνη! **Ἐκκλησία καὶ Ὀρθοδοξία γιὰ αὐτοὺς εἶναι σὲ διάστασι καὶ ἀντίθεσι!**" **Ἄλλο Ἐκκλησία, ἄλλο Ὀρθοδοξία.** Ἡ Ἐκκλησία γιὰ αὐτοὺς εἶναι, τελικὰ, μιὰ καθαρὰ θρησκευτικὴ ἐξουσία, μιὰ ὁμάδα ἐπισκόπων, ὅπως ἦταν καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ Φαρισαῖοι, καὶ οἱ Σαδδουκαῖοι, οἱ ὁποῖοι ἐσταύρωσαν τὸν Κύριον τῆς Δόξης! Ἐκκλησία γιὰ αὐτοὺς εἶναι μόνο οἱ ἐπίσκοποι καὶ ὅσοι ἔχουν μιὰ διοικητικὴ, θεσμικὴ ἐξουσία. Αὐτὸς εἶναι ὁ λεγόμενος **παπικὸς ἐπισκοποκεντρισμὸς.** Ὁ πάπας, λέγει, ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἐκκλησία, καὶ ἐδῶ ὁ κάθε ἐπίσκοπος καὶ ἱερέας, πιστεύει ὅτι αὐτὸς

εἶναι ἡ Ἐκκλησία, καὶ σὲ ὅ,τι λένε αὐτοὶ, πρέπει ἐμεῖς ἀλόγιστα νὰ ὑπακούομε!

Ἄς δοῦμε, ὅμως καὶ τί λέγει, καὶ ἓνας σύγχρονος θεολόγος ὁ π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ, τὸν ὁποῖον οἱ Οἰκουμενιστὲς τῆς Ἑλλάδος πολὺ ἐγκωμιάζουν.

«...Ἐδείχθη σαφῶς τὸ ἀντιδογματικὸν τῆς ἀποσχολοῦσης φράσεως **«ὅπου ὁ ἐπίσκοπος ἐκεῖ καὶ ἡ Ἐκκλησία»**,(αὐτὴ εἶναι ἡ σημαία τῶν Οἰκουμενιστῶν), ὅταν αὐτὴ ἐρμηνεύεται ἀπολελλυμένως καὶ ἐρήμην τῶν προϋποθέσεων τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας, μία τῶν ὁποίων τυγχάνει καὶ τὸ ἠλεγμένον ὀρθόδοξον πιστεύω τοῦ ἐπισκόπου...Συνεπῶς ἄνευ ὀρθοδόξου φρονήματος ἀποδεδειγμένου, οὐχὶ εἷς ἐπίσκοπος, ἀλλὰ Σύνοδοι ὀλόκληροι ἐπισκόπων καθίστανται <<συναγωγαὶ πονηρευομένων>>, «ληστρικαὶ» καὶ «ἀθετούντων»...Πολὺ συχνὰ τὸ μέτρον τῆς ἀληθείας εἶναι ἡ μαρτυρία τῆς μειοψηφίας, καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία τὸ μικρὸν ποίμνιον» (βλ. Δημ. Τσάμη, Ἁγία Γραφή, Ἐκκλησία, Παράδοσις, 1976, σ.71,75) καὶ Θεοδωρήτου Μοναχοῦ, Μοναχισμὸς καὶ Αἵρεσις, 1977,σ. 74,75,76).

Σαφέστατα ὁ π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ, τονίζει τὸ « ὅπου ἐπίσκοπος ἐκεῖ καὶ ἡ Ἐκκλησία», ἰσχύει ὑπὸ προϋποθέσεις. Πρέπει νὰ ἐλέγχεται τὸ ὀρθόδοξο πιστεύω τοῦ ἐπισκόπου, καὶ ἄνευ ὀρθοδόξου φρονήματος, ποὺ νὰ ἀποδεικνύεται στὰ λόγια καὶ στὰ ἔργα τοῦ ἐπισκόπου, τότε ὄχι μόνον ἡ γνώμη ἐνὸς ἐπισκόπου, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληροι Σύνοδοι μποροῦν νὰ πλανηθοῦν, καὶ τότε καθίστανται, συναγωγὲς πονηρευομένων, καὶ ἀθετούντων τὴν πίστιν καὶ εἶναι ληστρικὲς, αὐτὲς οἱ Σύνοδοι. **Μέτρο κρίσεως γιὰ τὴν Ἐκκλησία ἦταν καὶ θὰ εἶναι πάντοτε ἡ ἀλήθεια, ἔστω καὶ ἐὰν μειοψηφεῖ.** Θὰ εἶναι τὸ μικρὸν ποίμνιο τοῦ Κυρίου.

Τὶ διδάσκουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες.

Ἡ Ἐκκλησία ταυτίζεται μετὰ τὴν Ἀλήθεια.

Ἄς δοῦμε, ὅμως τί μᾶς λέγουν οἱ Ἅγιοι καὶ θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὁ καθένας ἃς ἐπιλέξει ποίους Πατέρες καὶ Ἅγίους θὰ ἀκολουθήσει. Ὁ μέγας Θεολόγος τοῦ ἀκτίστου φωτὸς καὶ τοῦ ἡσυχασμοῦ ὁ καὶ Ἁγιορείτης, Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ταυτίζει κατ' ἀπόλυτον τρόπον τὴν Ἀλήθεια μετὰ τὴν Ἐκκλησία : **«Καὶ γὰρ οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῆς ἀληθείας εἰσὶ· καὶ οἱ μὴ τῆς ἀληθείας ὄντες οὐδὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσὶν...μηδὲ γὰρ προσώποις τὸν Χριστιανισμὸν, ἀλλ' ἀληθεία καὶ ἀκρίβεια πίστεως χαρακτηρίζεσθαι μεμηυμένα».** (ΕΠΕ, τμ. 3, σ. 606).

Ἡ Ἐκκλησία, δηλαδὴ, χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ἀκρίβεια τῆς πίστεως. Ὅσοι εἶναι μετὰ τὴν Ἐκκλησία εἶναι καὶ μετὰ τὴν ἀλήθεια καὶ ὅσοι δὲν εἶναι μετὰ τὴν ἀλήθεια δὲν εἶναι μετὰ τὴν Ἐκκλησία, οὔτε μέσα στὴν Ἐκκλησία. Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν λαμβάνει πρόσωπα ἀνθρώπων, ὅσο σπουδαῖοι καὶ ἂν φαίνονται, ἀλλὰ, χαρακτηρίζει κάποιον ἀπὸ τὴν ἀλήθεια τῶν λόγων του καὶ τὴν ἀκρίβεια τῆς πίστεως, αὐτὸ μᾶς ἐμήνησαν καὶ μᾶς παρέδωσαν νὰ φρονοῦμε ὅλοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

Δὲν εἶναι δυνατὸν κάποιος νὰ εἶναι ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, καὶ νὰ μὴ ὀρθοφρονεῖ, καὶ νὰ διδάσκει αἰρετικὲς διδασκαλίαι. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ συνεχίζονται νὰ γράφονται, ἀκόμη καὶ σήμερα, τέτοια ἀθεολόγητα πράγματα καὶ νὰ ἐκδίδονται ὡς “ψυχωφέλιμα” βιβλία γεροντάδων καὶ νὰ γράφουν:

Ἀπὸ τὴν μία νὰ λέγουν, « νὰ διατηρήσετε τὴν ὀρθὴ πίστιν, διότι ἔρχονται δύσκολα χρόνια» (σ.31), καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ τελείως ἀντίθετο « Εἶχε ἄκρα ὑποταγὴ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν (τῶν ἐπισκόπων) καὶ δὲν ἔκανε τίποτε χωρὶς τὴν ἔγκρισί τῆς. Ἔλεγε (ὁ Γέροντας), **ὅτι εἶναι**

προτιμότερο να είναι κανείς σε σφάλμα μέσα στην Έκκλησία, παρά να ενεργεί έξω από αυτήν, **ἔστω καὶ ὀρθά»!!!**(σ.30) ἢ « **Ἐγὼ τὸ Πηδάλιο τὸ ἴκλεισα, καὶ εὐτυχῶς πού τὸ ἴκλεισα»!!!**(σ.148). Αὐτὰ δὲν λέγονται ποτέ, οὔτε γιὰ ἀστεῖο, καὶ μὲ καμμία δικαιολογία καὶ μὲ κανένα καλὸ λογισμό δὲν δικαιολογοῦνται, διότι ποτέ μέσα στὰ 2.000 χρόνια ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας κανεὶς Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας, δὲν τόλμησε νὰ ἐκστομίσει τέτοιες βλασφημίες! Νὰ ταυτίσει τὴν αἵρεσι μὲ τὴν Ἐκκλησία! Ἐὰν αὐτοὶ οἱ ὅποιοι τὰ ἐκδίδουν, ἢ αὐτοὶ οἱ ὅποιοι τὰ λένε, ὡς αὐτόπτες μάρτυρες, τὰ λένε ἀπὸ τὸ μυαλό τους, ἢ ἔτσι τὰ καταλάβαν, ἢ ἔτσι νομίζαν, καὶ τὰ βάζουν στὸ στόμα τῶν Γερόντων, ἔχουν μεῖζον κρῖμα.

Ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει, ὅπου ὑπάρχει ἡ ἀλήθεια, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἡ ἀλήθεια, δὲν ὑπάρχει καὶ ἡ Ἐκκλησία. Ἀλήθεια εἶναι μόνο ὁ Χριστὸς. Ὁ Χριστὸς ταυτίζεται μὲ τὴν Ἀλήθεια καὶ τὴν Ἐκκλησία. **«Ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ»**. (Ἰω. 14,6) Καὶ ἀληθινὸς Χριστὸς εἶναι μόνο ὁ Χριστὸς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὅσοι δὲν τὸ πιστεύουν αὐτὸ, δὲν ὀρθοφρονοῦν, δὲν εἶναι Ὁρθόδοξοι, πλανῶνται καὶ εἶναι ἐκτὸς Ἐκκλησίας. Ὅποιος καὶ νὰ εἶναι αὐτὸς, καὶ θαύματα νὰ κάνει καὶ νεκροὺς νὰ ἀνασταίνει.

Δὲν εἶναι μόνον τὰ θαύματα τεκμήριον ἀγιότητος, σαφέστατα ὁ ἴδιος ὁ Κύριος καὶ ὀλόκληρη ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς ἐπιστᾶ τὴν προσοχή: **«πολλοὶ ἐροῦσι μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· Κύριε Κύριε, οὐ τῷ σῶ ὀνόματι προεφητεύσαμεν, καὶ τῷ σῶ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλομεν, καὶ τῷ σῶ ὀνόματι δυνάμεις πολλὰς ἐποιήσαμεν; Καὶ τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς ὅτι οὐδέποτε ἔγνω ὁ ἡμᾶς· ἀποχωρεῖτε ἀπ’ ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν»**. (Μαρθ. 7, 22).

Κανένας ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶπε ποτέ τέτοιες ἀντιθέσεις. **«Πᾶς ὁ λέγων (ἢ πράσσων) παρὰ τὰ διατεταγμένα κᾶν ἀξιοπίστος ἦ, κᾶν νηστεύη, κᾶν παρθενεύη, κᾶν σημεῖα ποιῇ, κᾶν προφητεύη, λύκος σοι φαινέσθω ἐν προβάτου δορᾷ προβάτων φθορὰν κατεργαζόμενος»**. (Ἁγίου Ἰγνατίου Θεοφόρου, Πρὸς Ἡρώνα, Ρ.Γ. 5, 912).

Αὕτη εἶναι ἡ αἵρεσις τῶν αἰρέσεων, τῶν παπικῶν-λατινοφρόνων οὐνιτῶν καὶ σημερινῶν οἰκουμενιστῶν, ἀπὸ αὐτὴν τὴν παναίρεσι λοιμαίνεται σήμερα ἡ Ἐκκλησία, αὕτη εἶναι ὁ πραγματικὸς θανατηφόρος κορονοϊὸς, πού θανατῶνει ὅχι σώματα ἀλλὰ αἰώνιες ψυχές.

Μὲ μεγάλη φωνὴ φωνάζει καὶ ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός, ὁ ὁποῖος μόνος του κράτησε τὴν Ὁρθοδοξία στὴν προδοτικὴ, ἐκείνη καὶ ἐνωτικὴ Σύνοδο τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας λέγοντας: **« Ἄπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας Διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι, πᾶσαι αἱ Θεῖαι Γραφαί, ΦΕΥΓΕΙΝ παραινέουσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας διῖστασθαι»**. (PG 160, 150c).

Ὅλοι οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, ὅλοι οἱ Οἰκουμενικοὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι ἐθέσπισαν τὰ δόγματα, τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὅλες οἱ Σύνοδοι, ὅλες οἱ Θεῖες Γραφές, μᾶς συμβουλεύουν νὰ φεύγουμε μακριὰ ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς, καὶ ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ αὐτούς. Στὸ ψαλτήρι, μὲ τὸ ὅποιο κάθε ἡμέρα προσευχόμεθα, λέγει: **«Ἐμίσησα ἐκκλησίαν πονηρευομένων καὶ μετὰ ἀσεβῶν οὐ μὴ καθίσω»**. (ψλ.25).

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς φωνάζει νὰ ὁμολογοῦμε τὴν Ὁρθόδοξη πίστη μας, ἀναθεματίζοντας, ὡς αἰρετικούς, ὅλους αὐτούς πού μᾶς διδάσκουν κάτι διαφορετικὸ, ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστο καὶ νὰ φεύγουμε μακριὰ τους.

«...οἱ θέλοντες μεταστρέψαι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ’ ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ΑΝΑΘΕΜΑ ἔστω· ὡς προειρήκαμεν, καὶ ἄρτι πάλιν λέγω· εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ’ ὃ παρελάβετε, ΑΝΑΘΕΜΑ ἔστω».(Γαλ. Α', 8) Εἶναι φοβερὸν, τὸ πῶς ἐπιμένει, ὁ Ἀπόστολος, καὶ τονίζει τὸ ἀνάθεμα δύο φορές, ἐναντίον ὁποιουδήποτε, κᾶν ἄγγελος εἶναι αὐτὸς, κᾶν ἀπόστολος εἶναι αὐτὸς, κᾶν ἐπίσκοπος, κᾶν πατριάρχης εἶναι αὐτὸς, κᾶν θαύματα κάνει. Αὐτοὶ μεταστρέφουν καὶ διαστρέφουν τὸ εὐαγγέλιο

τοῦ Χριστοῦ.

“Όλοι οἱ ἅγιοι Πατέρες, μᾶς λέγουν τελείως τὰ ἀντίθετα ἀπὸ τοὺς συγχρόνους μετα-πατερικούς “πατέρες”. Ὁ μέγας Ἀθανάσιος ὁ ἄτλας τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ στήλη τῆς ἀκριβείας, λέγει τὰ ἑξῆς: « Ἐὰν ὁ ἐπίσκοπος ἢ ὁ πρεσβύτερος, οἱ ὄντες ὀφθαλμοὶ τῆς Ἐκκλησίας, κακῶς ἀναστρέφονται καὶ σκανδαλίζωσι τὸν λαὸν, χρή (πρέπει) αὐτοὺς ἐκβάλλεσθαι. Συμφέρον γάρ ἐστι ἄνευ αὐτῶν συναθροίζεσθαι εἰς εὐκτῆριον οἶκον, ἢ μετ’ αὐτοὺς ἐμβληθῆναι, ὡς μετὰ Ἄννα καὶ Καϊάφα εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός» .(ΒΕΠΕΣ 33, 199). Δηλαδή, ὅταν οἱ ἐπίσκοποι, οἱ ὁποῖοι ὀφείλουν νὰ εἶναι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀναστρέφονται κακῶς καὶ σκανδαλίζουν τὸν λαὸν (πόσω μᾶλλον διδάσκουν αἰρετικά), αὐτοὺς πρέπει νὰ τοὺς ἐκβάλλουμε ἔξω. Δὲν μᾶς λέγει νὰ τοὺς κάνουμε ὑπακοή! Διότι εἶναι συμφέρον μας πνευματικὸ, καλλύτερα χωρὶς αὐτοὺς νὰ συναθροίζομεθα γιὰ προσευχὴ στοὺς ναοὺς ἢ μαζί με αὐτοὺς νὰ ριχθοῦμε, νὰ μποῦμε μέσα στὴν γέενναν τοῦ πυρός, μαζί με τὸ Ἄννα καὶ τὸν Καϊάφα, πὺ ἐσταύρωσαν τὸν Χριστόν.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀκολουθεῖ τοὺς ἐπισκόπους, ἀλλὰ οἱ ἐπίσκοποι ἀκολουθοῦν τὴν Ἐκκλησία, καὶ ὅταν οἱ ἐπίσκοποι διδάσκουν καὶ ἔχουν αἰρετικά φρονήματα, οἱ Χριστιανοὶ δὲν ἀκολουθοῦν τοὺς ἐπισκόπους ἀλλὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ προτιμοῦν νὰ συνθροίζονται στὰ σπίτια τους χωρὶς ἐπισκόπους, παρὰ νὰ πᾶνε στὴν κόλασι μαζί με τοὺς ἐπισκόπους, αὐτὰ τὰ λέγει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος. Μήπως οἱ σημερινοὶ Γέροντες εἶναι ἀνώτεροι καὶ ἀγιώτεροι ἀπὸ τὸν Μέγα Ἀθανάσιο;

Καὶ ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος ἐξορίσθηκε ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους, ὑπὲρ τῆς ἀληθείας λέγει:« **Μὴ προτίμα τὴν ὁμόνοιαν ἀπὸ τῆς ἀληθείας, ἀλλ’ ἴστασο γενναίως ἕως θανάτου, τὴν ἀλήθειαν μηδαμῶς προδιδούς**» (ὁμλ. εἰς Ρωμαίους, ΕΠΕ, 16Β,σ.386, καὶ ΡΓ 60, 412). Μὴ προτιμᾶς ποτὲ τὴν ὁμόνοια, τὴν ψευδοειρήνη καὶ τὴν ψευδοαγάπη, πὺ σοῦ προσφέρει μία ψευδοεκκλησία αἰρετικῶν ἐπισκόπων, ἀπὸ τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεως, ἀλλὰ νὰ στέκεσαι γενναίως ἕως θανάτου, καὶ ποτὲ τὴν ἀλήθεια νὰ μὴ προδώσεις.

Ἐπίλογος.

8) Ὄταν ἡ Ἐκκλησία γίνεται ὄργανο στὰ χέρια τῆς πολιτικῆς.

Ὅπως γνωρίζουμε ἀπὸ τὴν ἱστορία, πολλοὶ αὐτοκράτορες, βασιλεῖς καὶ κοσμικοὶ ἄρχοντες, γιὰ νὰ πετύχουν τοὺς δικoὺς τους πολιτικούς σκοποὺς, χρησιμοποιοῦσαν τὴν Ἐκκλησία ὡς ἐργαλεῖο τους. Ἐξέδιδαν νόμους τοῦ κράτους καὶ τοὺς ἐπέβαλαν στοὺς λαοὺς διὰ μέσῳ τῶν ληστρικῶν ἐπισκοπικῶν Συνόδων, ὅπως π.χ ἔγινε μετὰ τὸν Ἀρειανισμό, τὸν Μονοθελητισμό, τὴν Εἰκονομαχία, τὶς Ἐνωτικὲς Συνόδους τῆς Λυῶνος (1274), καὶ τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας (1438) κ.ἄ. Χρησιμοποιοῦσαν, γενικῶς οἱ αὐτοκράτορες, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, τὴν Ἐκκλησία ὡς ὄργανο τῆς πολιτικῆς τους γιὰ νὰ πετυχαίνουν τοὺς δικoὺς τους πολιτικούς σκοποὺς. Αὐτὸ ἰσχύει πολὺ περισσότερο σήμερα, ὅπου ὄχι μόνο δὲν ἔχουμε εὐσεβεῖς καὶ πιστοὺς αὐτοκράτορες καὶ πολιτικούς, ἀλλὰ μᾶλλον ἔχουμε ξεκάθαρα ἀντιχριστοὺς, Χριστομάχους, Χριστιανομάχους, καὶ Ἐκκλησιομάχους πολιτικούς, ὄλων τῶν χρωμάτων καὶ ὄλων τῶν κομμάτων. Ἡ ὄντως, ὅμως Ποιμαίνουσα Ἐκκλησία, πάντοτε σὲ τέτοιες περιπτώσεις ὤρθωνε, τὸ πνευματικὸ της ἀνάστημα καὶ μεγαλεῖο , δηλαδή τὴν Ὁρθόδοξη πίστι της, καὶ μετὰ πρωτοστάτες τοὺς Ποιμένες της ὡδηγοῦσε τὸν λαὸ της, ἀκόμη καὶ στὸ μαρτύριο. Οὐδέποτε, ἡ ἀληθινὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία διὰ τῶν ἁγίων της ὑποτάχθηκε, σὲ τέτοιους νόμους, ἀλλὰ πάντοτε προτιμοῦσε καὶ ἔδειχνε τὸν

πιστό λαό της τὸν δρόμο τοῦ μαρτυρίου, καὶ τῆς ὁμολογίας. Ὅταν οἱ νόμοι τοῦ κράτους ἔρχονται σὲ ἀντίθεσι μὲ τούς νόμους τοῦ Θεοῦ, τότε ἡ Ἐκκλησία σὲ ὅλη τὴν διαχρονικὴ πορεία της, ἔλεγε πάντοτε τὸ μεγάλο καὶ ἠρωϊκὸ **ΟΧΙ** στὸ καίσαρα καὶ τὸ μεγάλο καὶ μαρτυρικὸ **ΝΑΙ** στοὺς θείους νόμους.

Ἔνα τέτοιο παρόμοιο ἱστορικὸ παράδειγμα ἀπαγορεύσεως τῆς προσευχῆς στὸν Θεό, ἔχουμε στὴν Παλαιὰ Διαθήκη μὲ τὸν προφήτη Δανιήλ. Ὁ βασιλιάς Δαρεῖος ἔβγαλε ἕνα νόμο νὰ μὴ προσευχηθεῖ κανεὶς, γιὰ ἕνα μῆνα στὸν Θεό του γιὰ νὰ ζητήσει κάτι, παρὰ μόνο ἀπὸ αὐτὸν, τὸν ἴδιο, Θεο-βασιλιά, γι' αὐτὸ ἔβγαλε ὀρισμὸν, << **ὅς ἂν αἰτήση αἴτημα παρὰ παντὸς Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου ἕως ἡμερῶν τριάκοντα, ἀλλ' ἢ παρὰ σοῦ βασιλεῦ, ἐμβληθήσεται εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων**» (Δανιήλ, ΣΤ', 7).

Ὁ προφήτης Δανιήλ, καίτοι κατεῖχε τὴν πιὸ τιμητικὴ θέσι κοντὰ σὲ τρεῖς βασιλεῖς, δὲν ὑπήκουσε, σὲ ἕναν τέτοιο ἀσεβῆ καὶ ὕβριστικὸ βασιλικὸ νόμο, ἀλλὰ συνέχισε κανονικὰ καὶ ἔκανε τὴν προσευχὴ του στὸν ἀληθινὸ Θεό. Τότε τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ἔρριξαν στὸν λάκκο τῶν λεόντων. Τὰ λιοντάρια ἦταν, ὅμως πιὸ θεοσεβούμενα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἀντὶ νὰ τὸν κατασπαράξουν, προσκυνοῦσαν καὶ ἔγλυφαν τὰ πόδια τοῦ προφήτου, ποὺ ἦταν δοῦλος τοῦ Θεοῦ!

Ἐρμηνεύοντας αὐτὸ ὁ Γέροντας Ἀθανάσιος Μυτηλιναῖος, ὁ καλύτερος, σύγχρονος ἑρμηνευτὴς τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἔλεγε, προφητικὰ τότε τὸ 1982: « Αὔριο, παιδιὰ δὲν ξέρομε τί νόμοι θὰ βγοῦνε! **Νόμοι οἱ ὁποῖοι μποροῦν νὰ μᾶς ἀπαγορεύουν νὰ πᾶμε καὶ στὴν Ἐκκλησία. Τὶ θὰ κάνουμε; Οἱ ἀπαγορεύσεις τῶν βασιλέων, ὅταν ἤγγιζαν τὴν πίστιν, τότε οἱ Χριστιανοὶ ἔλεγαν. Πρῶτα ὁ οὐράνιος Βασιλεὺς καὶ μετὰ ὁ ἐπίγειος! Τελείωσε**».

Καὶ ἦρθε αὐτὴ ἡ ἐποχὴ, ὅπου ἡ σημερινὴ κυβέρνησι, τὴν ὁποία ἔβγαλαν οἱ , κατὰ τὰ ἄλλα, οἱ δεξιοὶ καλοὶ "χριστιανοί", μὲ ἀφορμὴ τὸν κορωνοϊό, ἐκτύπησε τὴν Ἐκκλησία κυρίως ὡς θεσμο. Ἔλαβε τὰ πιὸ σκληρὰ μέτρα κυρίως ἐναντίον της. Τὴν ἔκανε νὰ ξεπέσει στὰ μάτια τόσο τῶν πιστῶν, ὅσο καὶ τῆς κοινωνίας. Στὴν οὐσία ἡ Ἐκκλησία εἶναι **ἐν διωγμῷ**. Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ εἶχε κηρύξει ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία δημοσίως. Ἀλλὰ ἡ ἀληθινὴ Ἐκκλησία ἤδη διώκεται καὶ φεύγει στὴν ἔρημο, « **ἔξελθε ἐξ αὐτῆς ὁ λαός μου, ἵνα μὴ συγκοινωνήσητε ταῖς ἀμαρτίαις αὐτῆς**» (Ἀπ. 18', 4).

Ἀλλὰ ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία, σήμερα εἶναι τοῦ κράτους, διότι πληρώνεται ἀπὸ τὸ κράτος καὶ φυσικὰ ἐκτελεῖ καὶ τὶς ἐντολὲς τοῦ κράτους! Ἀφοῦ ὅμως ὑποτάχθηκε, στὸ κράτος, αὐτὸ θὰ προχωρήσει καὶ θὰ τὴν πολεμήσει περισσότερο. Τὸ ἐπόμενο βῆμα θὰ εἶναι πόλεμος κατὰ τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ. Θὰ πολεμήσει Αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν Χριστὸ, τὸ Θεανθρώπινο πρόσωπό Του. Τότε τί θὰ κάνουν οἱ ἐπίσκοποι, ὁ κληρὸς καὶ ὁ λαός;

Τὸ μεγάλο πρόβλημα τῆς Παγκοσμιοποιήσεως, τοῦ Σιωνισμοῦ καὶ τῆς Μασωνίας, εἶναι ἡ θεότης τοῦ Χριστοῦ, αὐτὴ τὸς καίει, ὁ Χριστὸς-Θεὸς, ὁ Θεάνθρωπος. Ὅλα, ὅσα κάνει ἡ Νέα Τάξις Πραγμάτων, ἀποβλέπουν κυρίως στὸ νὰ καταργήσουν τὴν πίστιν στὸ Χριστὸ καὶ μάλιστα τὴν Ὁρθόδοξη πίστιν. Στὴν πατρίδα μας, ἤδη ἔχουν ἀλλάξει ἐδῶ καὶ δεκαετίες τὸ χριστιανικὸ πρόσωπό της, μὲ τούς ἀντιευαγγελικοὺς καὶ ἀντιχριστιανικοὺς νόμους, καὶ τώρα μὲ τὴν εἰσαγωγὴ ἐκοτομμυρίων λαθροεισβολέων, ἐποίκων, βαρβάρων, θὰ δώσουν τὸ τελικὸ χτύπημα. Ὁ Μωαμεθανισμὸς ξανάρχεται γιὰ νὰ ἀλώσει τὴν πατρίδα μας, καὶ θὰ χρησιμοποιηθεῖ ὡς τὸ φονικὸ ὄργανο κατὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεώς μας καὶ ἡμῶν τῶν πιστῶν Χριστιανῶν. Οἱ ναοὶ θὰ γίνουν καὶ πάλι τζαμιὰ, καὶ θὰ ἀρχίσουν τὰ μαρτύρια. Μετὰ ἀπὸ μερικὰ χρόνια (σὲ μιὰ δεκαετία), θὰ εἶναι αὐτοὶ ἡ πλειψηφία καὶ οἱ μόνιμοι κάτοικοί της. (βλ. σχέδιο Καλλέργη). Ὁ Χριστιανισμὸς ἡ ὀρθόδοξη διδασκαλία στὰ σχολεῖα, καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς, ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἡ

ιστορία, ή παράδοσι, ό πολιτισμός κ.ά, ήδη νομικά και ήθικά περιφρονοῦνται και διώκονται στην πατρίδα που τὰ ἐγέννησε!!!

Όλα αὐτὰ τὰ ἀντίχριστα συστήματα τῶν ἀθέων κυβερνήσεων εἶναι οἱ πρόδρομοι τοῦ Ἀντιχρίστου, γιὰ τοὺς ὁποίους κάνει τόσο λόγο ή Ἁγία Γραφή. Παγκοσιοποιήσις και Οἰκουμενισμός, εἶναι ὁ δούρειος ἵππος και τὸ ἄρμα πού θὰ φέρει τὸν Ἀντίχριστο, τὴν παγκόσμια δικτατορία, και τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Ό ἐναγκαλισμός, λοιπὸν τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὸ κράτος ὕστερα ἀπὸ διακόσια χρόνια περίπου, ἀπὸ τὴν Ἑλληνική ἐπανάστασι τοῦ 1821, ὄχι μόνο δὲν τὴν ὠφέλησε, ἀλλὰ μετέτρεψε τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ σὲ μιὰ κρατική ὑποταγμένη Ἐκκλησία μετὰ ἀποτέλεσμα και τὴν πλήρη ἀπαξίωσί της. Ὁφειλε, ὅμως ή Ἐκκλησία, νὰ εἶχε ήδη πρὸ πολλοῦ χωριστεῖ, και ἀπογαλακτισθεῖ ἀπὸ τὴν “προστασία” τοῦ κράτους, και νὰ εἶχε ἀφοσιωθεῖ μόνο στοὺς καθαρὰ πνευματικὸ, μυστηριακὸ, διδακτικὸ, κατηχητικὸ και φιλανθρωπικὸ της ἔργο. Δὲν ζοῦμε πιά στοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους, ὅπου κυβερνοῦσαν εὐσεβεῖς και ὀρθόδοξοι βασιλεῖς...

Ἐμεῖς, ὅμως ζώντας μέσα σὲ αὐτὴ τὴν σκοτεινὴ και ζοφερὴ κατάστασι, ὡς πιστοὶ Χριστιανοί, ἄς μὴ χάνουμε τὸ θάρρος και τὴν ἐλπίδα μας πρὸς τὸν Κύριον. Μέσα σὲ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ μᾶς καλεῖ ὁ Κύριος νὰ ἀγωνισθοῦμε .

Ἀπὸ ἐμᾶς, ὁ Κύριος δὲν θὰ ζητήσει νὰ κάνουμε θαύματα, νὰ ἀνασταίνουμε νεκροὺς, νὰ θεραπεύουμε ἀσθενεῖς κ.ά, γιὰτι αὐτὰ τὰ κάνουν μόνο οἱ ἅγιοι, ἐμεῖς εἴμαστε ἁμαρτωλοὶ. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ὁποῖο θὰ ζητήσει, σίγουρα ἀπὸ ὅλους μας, ὡς αὐτονόητο καθήκον μας, εἶναι ἂν κρατήσαμε τὴν ὀρθόδοξη πίστι ἢ ἂν ντραπήκαμε νὰ τὸν ὁμολογήσουμε ἐνώπιον ἀνθρώπων και ἐξουσιαστῶν, ὅποτε και Αὐτὸς θὰ μᾶς πεῖ οὐκ οἶδα ὑμᾶς. Γιὰ αὐτὸ και μᾶς προειδοποιεῖ, « **πλὴν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἄρα εὕρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς**»; (Λουκ. 11', 8). Οἱ Ὀρθόδοξοι ἐν καιρῷ αἱρέσεως πάντοτε ἦταν λίγοι και ἀποτελοῦσαν τὸ μικρὸ ποίμνιο. Γιὰ αὐτὸ τὸ μικρὸ ποίμνιο ὁ Χριστὸς εἶπε: « **Μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸ ποίμνιον ὅτι ἠυδόκησε ὁ Πατὴρ ἡμῶν δοῦναι ἡμῖν τὴν βασιλείαν**» (Λουκ. 12', 32). Και ὁ Ἀπόστολος μᾶς παροτρύνει, « **Ὡς οὖν παρελάβετε τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν Κύριον, ἐν αὐτῷ περιπατεῖτε, ἐρριζωμένοι και ἐποικοδομούμενοι ἐν αὐτῷ και βεβαιούμενοι ἐν τῇ πίστει καθὼς ἐδιδάχθητε, περισσεύοντες ἐν αὐτῇ ἐν ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ**». (Κολ.Β' 6).

Ἄς ἔχουμε θάρρος, « **θαρσεῖτε ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον**», και κατὰ τὴν Ἀνάληψί Του ὁ Κύριος μᾶς ὑποσχέθηκε «**Εγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν και οὐδεὶς καθ' ὑμῶν**». Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἔχοντας τὴν ἀληθινὴ Ἐκκλησία Του, ὡς « **νύμφην κεκοσμημένην τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς**» (Ἀπ. ΚΑ', 3).

Αὐτὸ εὐχόμεθα και ἐμεῖς, ἀπὸ καρδίας πρὸς ὅλους μας. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς εὐλογεῖ. Σωθεῖμεν.

Υ.Γ. Παρακαλοῦμε, ἐπειδὴ, ή γενιά μας εἶναι ἄμοιρη και ἀκατήχητη ἀπὸ δογματικὸ και ἀγιοπατερικὸ θεολογικὸ λόγο, και αὐτὰ τὰ ὁποῖα γράψαμε, εὐκόλα δὲν λέγονται, οὔτε γράφονται, ἐὰν κάποιος ἀδελφὸς ἴσως “σκανδαλισθεῖ”, και νομίζει ὅτι κάπου κάνουμε λάθος, σὰν ἄνθρωποι, πού εἴμαστε, τοῦ ζητῶ συγγνώμη κατ' ἀρχὰς, και τὸν παρακαλοῦμε, ἂν θελήσει καλοπροαίρετα νὰ μᾶς ὑποδείξει τὰ λάθη μας, καιτοί ἐμεῖς δὲν λέμε τίποτε ἰδικὸ μας. Θὰ τὸν παρακαλοῦσαμε, ὅμως μετὰ μιὰ προϋπόθεσι, ὅ,τι μᾶς γράψει νὰ μὴ τὸ στηρίζει σὴν δικὴ του γνώμη” ἔχω τὴν γνώμη” ή “μοῦ λέει ὁ λογισμός”, ἀλλὰ ἀποκλειστικά και μόνον μέσα ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή και τοὺς ἀναγνωρισμένους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Σᾶς εὐχαριστοῦμε.

ΑΓΙΟΡΕΙΤΕΣ ΠΑΤΕΡΕΣ.